

ΕΤΟΣ Ε!

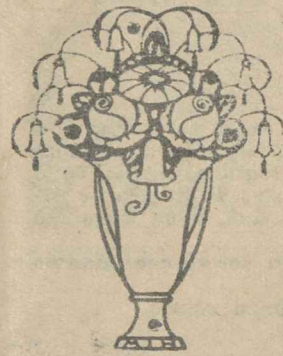
№ 230

ΜΠΟΥΚΕΤΟ



στο μεθύσι την εσπέρα ο άθλιος στο
ξύλο, την μακαρίτισσα !... Κι' όμως να

ΣΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ



Έναν μικροσκοπικό κινέζο να φθάσει με σπύτι μανδρίνου.

Στο γειτονικό τραπέζι του Χάνς Νίλσεν ήταν καθισμένοι δύο ναυτικοί Νορβηγοί κι' εκείνοι, όπως αυτός, φαίνοιντο αν έ- κρινε κανείς απ' τις συζητήσεις τους κι' απ' τα σχέδια που έκαναν πως να τοποθετήσουν ασφαλέστερα τα χάρματα που είχαν κερδίσει απ' το φαλαγονική. Με μόνη την διαφορά ότι εκείνοι ήταν άπλοοι ναύτες ενώ αυτός... Είχαν έρθει εκεί να ξεκουραστούν, να συζητήσουν για τα συμφέροντά τους, ενώ αυτός είχε μπει για να ζητήσει την λήθη, μόνον στο ξενοδοχείο του οδού. Και όμως δεν κατώρθωσε να την βρει. Δεν κατώρθωσε να νικήσει τις τύψεις που τον έβασαν για το έγκλημά του και τον βίβη πόνο του, γιατί το έγκλημά του είχε πληθεί— χωρίς βέβαια να το θέλει αυτός— το πιο άσχημο πλάσμα στον κόσμο. Έπλενε αβήντος και βουβός. Κάθε τόσο του έφευγε μια σι- γανή φράση, σχεδόν πάντοτε η ίδια, που την πρόφερε με νανία, με σπρίγγοντας τις γρατίες του, τρίτοντας απαίσια τα δόντια του.

«Ήταν δικαίωμά μου, έλεγε. Έπρεπε να με λογαριάσει και να μην παραβή την απαγόρευση μου. Εγώ έκανα εκείνο που έπρεπε να κάνω κι' αν χρειάζονταν να ξαναρχίσω...» Έδω όμως στομα- τώσε. Ένοιωθε καλά πως αν χρειάζονταν να ξαναρχίσει δεν θα είχε την δύναμη να κάνει πάλι εκείνο που είχε κάνει την πρώτη φορά. Υπάρχουν πράγματα που δεν μπορεί κανείς να τα κάνει δυο φορές. Και όμως είχε την δύναμη να αναπολήσει ένα-ένα με την σειρά, τα τραγικά γεγονότα που είχαν εξελιχθεί τον περασμένο χειμώνα μέσ' στην απέραντη θάλασσα του νότιου ήμι- σφαιρίου της γης. Ο Χάνς Νίλσεν διακινούσε έναν έμπορικό στολίκο που αποτλείτο από τρία φαλαγονικά και ένα μεγάλο φορτηγό το «Χύρνελεν».

Στο τελευταίο ταξίδι του είχε πάρει μαζί του και την κόρη του τη Λώρα. Έτσι είχε κιν- σκεφθεί τότε ότι αυτό μπορούσε να γίνει δυσά- ρεστες συνέπειες. Δεν είχε σκεφθεί ότι μια κο- πέλλα ώριμη και δροσερή, δεκαεπτά χρονών δεν είχε καμιά θέα μέσα στους θαλασσινούς εκείνους, οι πε- ρισσότεροι απ' τους οποίους ήταν νέοι και ρωμαλέοι, με καρδιά, και με αισθήματα, έτοιμοι να την αγαπήσουν.

Και όπως ήταν φυσικό απ' την πρώτη στιγμή άρχισαν να την γλυκοκοιτάζουν χωρίς όμως και να το λησύνουν να εκδηλώσουν τα αισθήματά τους, απ' ενός μόνον γιατί ήσαν καλά τον άμειλιτο Χάνς Νίλσεν και την τρομερή γρατίά του, απ' έτερου δέ γιατί η Λώρα, σερνή και γεμάτη αξιοσεβήτητα, τους κρατούσε όλους σε ό- πωστα. Μά ήταν όμως και κάποιος που η κόρη δεν τον κρατούσε σε ό- πωστα. Αυτός ο κάποιος ήταν ο 'Ιωνάς 'Ανδρουντ, ένα νεώτατο, ρωμαλέο και πανόρητο παλικάρι, σωστός άγγελος, τον όποιον όμως ο Χάνς Νίλσεν θεωρούσε ανάξιο για την κόρη του, άφοι ήταν άπλοος ναύτης.

Η Λώρα όμως δεν ήταν σύμφωνη με την γνώμη του πατέρα της και μέσα σε μερικές βδομάδες ένα μεγάλο άμοιβαίο αίσθημα ένωσε τις καρδιές των δύο νέων. Ένα βράδυ ο Χάνς Νίλσεν τους βρήκε να γλυκομιλούν σε μια γωνιά του καταστρώματος. Έγινε έξω φρενών. Τους αποπήρε άγρια και τους άπηγόρευσε να μιλή- σουν, ούτε καν να κυταχθούν.

Δεν έπρεπε να με παρακούσουν... γρύλλισε τώρα ανάμεσα στις σφιγμένες μασέλες του, καθώς περνούσαν απ' τη σκηνή του δλ' αυτά τα γεγονότα. Μόνον, ούτως! Βέβαια δεν έπρεπε να με παρακούσουν.

Αλλά οι δύο νέοι τον είχαν παρακούσει και ξανασημειώθη- καν, και ξαναμίλησαν. Ο Χάνς Νίλσεν όταν τους είδε δεν είχε τίποτα. Δεν του άρεσαν τα λόγια.

Ένα απόγευμα όμως κάποιο απ' τα φαλαγονικά είχε πιά- σει μια τεραστία φάλανα, κρωτοφανούς μεγέθους και την έφερε ουσολώνοντας ως το φορτηγό. Έπειδή ήταν εξαιρετικά μεγάλο κητός απέφασαν να μη την ανεβάσουν έτσι στο κατάστρωμα αλλά να την κρατήσουν μέσ' στην θάλασσα δεμένη καλά στο ένα πλευρό του φορτηγού και εκεί να την κοιματίσουν και ν' ανεβίζουν ένα-ένα τα κομμάτια της επάνω.

Αδριο θα κατεβή το συνεργείο του γδαρσίματος, διάταξε ο Χάνς Νίλσεν, για να γδάρει το δέρμα της. Έν τω με- ταξύ άτόπηε πρέπει ν' ανοίξουμε το κρα-



νίο της, για να ιδούμε τι έχει μέσα. 'Ας δουλέψω ένας, αν άνάγη δύο, όλη την νύχτα».

Οι ναύτες ήσαν ότι δεν μπορούσαν να συζητήσουν τις δια- ταγές του Χάνς Νίλσεν. Ένα συνεργείο κατέβηκε άμέσως με τα- κουρία και έβγαλε από λίγη ώρα στο τεράστιο καύκαλο του κητός είχε άνοιχθί μιά μεγάλη τρύπα. Τότε ένας απ' τους ναύτες κα- τέβηκε στο έσωτερικό του κεφαλιού για να μαζέψει τον λίπος. Τι παράξενη σύμπτωσης!... Ο ναύτης εκείνος ήταν ο 'Ιωνάς 'Αν- ρουντ. Τόν είχε όρισει ο ίδιος ο πλοίαρχος. Ο νέος καταπίεσμε με όλα τα δυνατόν τον στη δουλειά εκείνη. Εργάστηκε ώρες δι- κληρες χωρίς να σηκώσει καθόλου το κεφάλι του. Κάποτε όμως ένοιωσε να τον πιάνη η πείνα. Κίνησε το σχοινί για να τον τρ- βήσουν επάνω, αλλά δεν έλαβε άπάντησι. Τότε, όπως-όπως ανα- γάλωσε ως άπάνω και είδε κάτι που έκανε να παγώσει το αίμα στις φλέβες του. Το «Χύρνελεν» δεν φαινόταν πουνά. Το έ- ψυχο σώμα της φάλανας βρισκόταν έγκαταλειμένο στο έλαος των κυμάτων. Ο 'Ιωνάς ήταν μοναχός τον εκεί καταμεσής στον έ- κειανό.

Μά ποιός λοιπόν είχε κόψει το παλαμάρι με το όποιο ήταν δεμένη η φάλανα με το καράβι; Μυστήριο!

Μόνον, ούτως! διάταξε ο Χάνς Νίλσεν και άδειασε μονορούφι το ποτήρι του ρίχνοντας ένα θαλό αδιάφορο βλέμμα στους δυο όμοιοφνες του ναύτες, που εξακολουθούσαν πάντα να συζητούν τις δουλειές τους, στο διπλανό τραπέζι. Ξαναγέμισε, μόνον φά- νασε και παραδόθηκε πάλι στους ρεμβασμούς του και στις άνα- μνήσεις του.

Και άδειασε πάλι μονορούφι το ποτήρι για να διώξω μιά άλλη άνάμνησι, την χειρότερη απ' όλες, που έκανε την καρδιά του να σφίγγεται και να γίνεται τόσο δά, σαν μικρού πουλιού! Έδω- ταν... 'Α, η καταραμένη άνάμνησις! 'Α, το καταραμένο πειράμα της μηρηξίς!...

Γιατί όλα τα είχε κανονίσει και όλα τα είχε προβλέψει έκτός απ' το πεισμά της κόρης του. Κάποια στιγμή η Λώρα που είχε διαρκώς το μάτι της κορφαμένο στο καύκαλο της φάλανας, είδε κάποιον να κόβει το παλαμάρι και σε λίγο το φορτηγό να βάζει μπρος και ν' άπομακρύνεται, άφροντας έγκαταλειμένη την φάλανα. Κατάλαβε άμέσως τι συνέβαινε και άμέσως πήρε την από- φασί της.

Όταν άρχα την νύχτα ο Χάνς Νίλσεν γύρισε στο διαμέρισμά του, δεν βρήκε εκεί την Λώρα. Έβγαζε παντού σ' όλο το πλοίο αλλά και πάλι δεν την βρήκε. Καθώς έβγαζε όμως είδε ότι έλειπε μια μεγάλη βάρκα. Έκανε προσεκτικώς του πληρώματος και είδε ότι όλοι ήταν παρόν- τες εκτός απ' τον 'Ιωνά 'Ανδρουντ... και την Λώρα.

Δεν του έμνε πειά άμφιβολία. Η ήρωική κόρη, γνήσια κόρη του πατέρα της είχε ρίξει την βάρκα στην θάλασσα και είχε ξεκινήσει να βρή τον άγαπημένο της να χαθή μαζί του.

Από τότε ο Χάνς Νίλσεν είχε γυρίσει το στολίκο του σ' όλες τις θάλασσες ψάχνοντας να βρή το πτώμα της φάλανας.

Μόνον, ούτως! Και ένω η κινέζα έφευγε το μπουνάκι, ο Χάνς Νίλσεν έφερε πάλι ένα θαλό κι' αδιάφορο βλέμμα στους δύο ναύτες οι όποιοι τώρα είχαν πάψει να συζητούν για τις δουλειές τους και διηγούντο ότι ο ένας στον άλλον διάφορες παράξενες περιπέτειες από το κνήνη των φαλαγών.

Ναι, άγαπητέ μου, έλεγε ο ένας. Σέ βεβαίω λόγω τιμής τους είδαμε όλοι οι άνδρες του πληρώματος. Ήταν και οι δυο τους άξηνητλημένοι, άδύνατοι, η νέα πιο άξηνητλημένη από κείνον. Τους είχε θερίσει η πείνα και η δίψα. Ποιός ξέρι πόσες μέρες, πόσες βδομάδες ίσως βρισκότουσαν εκεί μέσα.

Έλα, έλα. Άλλου ατά. Αυτές η τερατολογίες μόνο σε μ- κραά παιδιά να τις λές. Πώς εινε δυνατόν να βρεθούν άνθρωποι μέσα στο καύκαλο φάλανας.

Κι' έγω σου λέω πως ήταν. Άλλως τε δεν έχεις ποιά νάθεσι στο καράβι μας να τους δής. Βρίσκονται ακόμη στο Βαλ...

Ο ναύτης δεν κατώρθωσε να προχωρήσει. Ο Χάνς Νίλσεν βρισκόταν όρθιος μπροστά του. Τόν έσφιγγε δυνατά, με άγνοια απ' το μπράτσο.

Δες αλήθεια, παλικάρι μου, τόν ρώτησε. Είν' αλήθεια ατά που λές στον σύντροφό σου;

Και βέβαια είν' αλήθεια, άφου είσεις τους ψαρεύμα με τα χέρια μας. Τους αποβιβάζουμε στο Βαλπαρόντο.

Ζωντανούς;

Ζωντανούς και πολύ καλά στην ύγεια τους, ευχαριστώ.

Μόνον, ούτως! διατάξε ο Χάνς Νίλσεν, ά- χνοντας ένα μάτσο χονδρά χαρτονομ- σματα στο τραπέζι. Μόνον, κέρσος όλο το κόσμον έδώ μέσα. Όχι, ούτως! Σαρ- πάνα, έθέλω να τρέξει σαμπάνια σαν πα- τέρη να πη όλος ο κόσμος στην ύγεια των παιδιών μου!... Norbert Sevastre

ΤΟΥ NORBERT SEVASTRE

Η ΦΑΛΑΙΝΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEAN MAUCLÈRE

Η ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

(Από ένα παλιό χειρόγραφο)

Εκείνο το βράδυ—ήταν η άνοιξις του 1680—η μαρκησία ντε Μοντεσπών, η εύνοουμένη του Βασιλέως 'Ηλίου Λουδοβίκου 14ου περνούσε ναυικά μέσ' στο μεγάλο σαλόνι της στον πύργο του θερμανκού. Το πρόσωπό της είχε έκφρασι μεγάλης όργης. Έσφιγγε τα χέρια της χωρίς να δίνει προσοχή στα νύχια της που έμπαιναν στις σόκλες των παλαμών της και το στόμα της άλλοτε πρόφερε άγριες βρισιές, τρομερές άπειλές και άλλοτε έμνε σφιχτά κλειστό με τα χείλη δαγκωμένα μέχρις αίματος.

Άφου περπάτησε έτσι αρκετήν ώρα έστειλε την κομαριέρα της να φωνάξη τον κύριο Γκιμπούργκ, τόν εύνοουμένο της μάγο. Ο κύριος Γκιμπούργκ έφθασε σε λίγο, στάθηκε στο κατώφλι, έκανε μια βαθύτατη υπόκλισι διπλώνοντας το σώμα του στα δύο, έπειτα προχώρησε και με άπειρον σεβασμό ρώτησε:

Πώς πηγαίνει η κυρία μαρκησία;

Πολύ άσχημα, παραπολύ άσχημα! 'Η τρυφερότης του βα- σιλέως για μένα επάληθεως πολύ. Σχεδόν δεν με κυττάζει κα- θόλου. Τό σχοινί εινε πάρα πολύ τευταμένο.

Όχι δά! είπε με τόνο άγανακτήσεως ο άστρολόγος της μαρκησίας.

Η όρασι 'Αθηναίς ντε Μοντεσπών πήρε από ένα τραπέζι μια βαρύντη βεντάγια και άρχισε να την παίξει ναυικά στα τέρα της.

Έρχομαι κατ' εθείαν απ' τις Βερσαλλίες, είπε. Είχα μιά τρομερή σκηνή με τόν βασιλέα... Τού εινε καθαρά και έάστερα να διαλέξω όριστικός μεταξύ έμού και αυτής της παληγοκυβερνήτας, ατάς, πως την λένε; της... κυρίας ντε Μαιντενόν. 'Α! 'Ηταν μια σκηνή φοβερή.

Η σκηνή της έτερε μεθώς μιλούσε. «Έκάνετε πολύ καλά, είπε ο άστρολόγος. Και ήταν παραπολύ έμ μέροςος σας να καταδε- ρχθήτε να τού πείτε να διαλέξει. Δεν πρέπει να το σκεφθί καν ένα τέτοιο πράγμα.

Τού εινε ότι αύριο θα υποβάλω την πα- ραίτησί μου ως Πρώτης Κυρίας της Τιμής της Βασιλείας, έάν μετά την επίθεωρήσι της φρου- ρής δεν άναβή στην άμαξα του Βασιλέως συνο- δευόμενη από τέσσερες σωματοφύλακες δεξιά και τέσσερες άριστερά.

Μά αυτό εινε δικαίωμά σας κυρία μαρ- κησία, άφου γίνεται έδώ και δέκα χρόνια.

Καλά τά λές, Γκιμπούργκ. Φαίνεται όμως ότι αυτό δεν ήταν δικαίωμά μου, αλλά εκδή- λωσι εύνοιας έκ μέροςος του βασιλέως. Και τώρα η Μαιντενόν έχει χαλάσει τόν κόσμο για να μου πάρη εκείνη την τιμή αυτή.

Και άφου να ξεσπάσι η φούρκα της με τις τρομερές βρισιές άναντίον της αντίηλίου της, μάλιστα σόν μικρό κοριτσάκι μπροστά στον μάγο. Έκείνος την άκουγε ύπομονητικά περιμέ- νοντας να τελειώσει η καταγίγ. Τέλος η μαρ- κησία, άφου έξηγήτησε ένα όλόκληρο ύβρεολό- γο άναντίον της Μαιντενόν, ήσυχασε κάπως και εινε:

Ατά η Μαιντενόν εινε βεβαία πειά για τόν θρίαμβό της. Λίγο άκόμη και ήταν έτοιμη άπάνω να το διακηρύξη, σ' όλον τόν κόσμο. Γι' αυτό σε φώναξα, Γκιμπούργκ, για να βρούμε τόν τρόπο να ματαιώσουμε τόν θρίαμβό της, ο όποιος θα εινε η δυστυχία για μέ.

Έναιως άκουσε άτάραχος την βασιλική εύνοουμένη της χθές άναντίον της εύνοουμένης της αύρου. Όταν η μαρκησία τελείωσε, της έθεσε καθαρά την έρώτησι:

Μά μιά λέξι, κυρία μαρκησία, θέλετε η κυρία Μαιντενόν να μνη άνεβή αύριο στο άμάξι του Βασιλέως;

Άκριβώς, θέλω με κάθε θυσία να μη γίνη αυτό το πράγμα.

Άκρι, κυρία. Την αύγην άν εύαρεστείσθε θα τελέσουμε μαζί μια μαγική λειτουργία σύμφωνα με τους κανόνες του Ζωροάστρου.

Άκρι. Καληνύχτα και σε περιμένο την αύγην Γκιμπούργκ. Προϊ-προϊ, προτού άκόμη χαράξω η αύγην, η μαρκησία Μοντε- σπών και ο μάγος της βρισκόνταν σ' ένα ψηλό δοματίο του πύργου, τυμμένο στην κορυφή ενός άπ' τους πυργίσκους, διασκευασμένο με όλη την άνεση.

Η μαρκησία όμως ήταν βεβαία για την έπι- τυμία. Φώναζε τις καμαριέρες της και τις έβαλε να της κάνουν την τουαλέττα της με προχοχή, προσποθώντας να γίνη δσο το δυνατόν όμοια.

Και πραγματικώς, όταν βγήκε από το χέρι τους, άκτινοβο- λούσε με την ύπεροχη όμορφιά της παρ' όλον ότι ήταν πειά τριανταεπνή έτών.

Έοριξε μιά τελευταία προσεκτική ματιά στον καθρέφτη κι' έ- πειτα με ύπος ίκανοποιημένο και γεμάτη άυτοπεποίθησι κατέβηκε στην αθή του πύργου, άνέβηκε στη μεγαλοπρεπή άμαξά της και έφυγε για τις Βερσαλλίες.

Έπειτα από λίγην ώρα η ύπερήφανη 'Αθηναίς έφθασε έπί τέλους στην μεγάλη αθή του άνακτόρου των Βερσαλλιών και έ- πήρε την θέσι της ανάμεσα στις ύψηλότερες προσωπικότητες της Αύλης. Έκει βρισκόταν, ανάμεσα σ' έναν άλλο όμιλο η άντίζη- λός της, η όραία χήρα του ποιητού Σκαρόν, η κυρία Μαιντενόν, ύπερήφανη κι' έκαίνη, με άύστηρά άύτοπεπτή έκφρασι, που έκανε ν' άναδεικνύεται άκόμη περισσότερο η θαρραλέα όμορφιά της. Μόλις είδε την Μοντεσπών η ύποψηφις εύνοουμένη, έγινε κατακί- τρητη. Βέποντάς της έτσι κοντό-κοντά, την μιά με την ύπερ- λαμπερή έμφάνισι της και την άλλη σερνή και συμπαγεμένη, η σύ- λκοι άρχισαν ν' άμφιβάλλουν άν η σεμνότης κι' η μετριοφροσύνη της Μαιντενόν θα νι- κούσε την άλαζονεία της Μοντεσπών.

Και πονηρά οι περισσότεροι έξισκημένοι πειά στην κολακεία, έπλησίασαν με σπουδή την εύνοουμένη της χθές, της όποιος για μιά στιγ- μή είχαν νομίσαι ότι το άστρο της είχε γίνει όριστικώς προς την δύσι του. Άπαθής, ύπε- ρήφανη, γεμάτη άυτοπεποίθησι έκαίνη, δαχόταν τις εκδηλώσεις έκεινης γεμάτη περιφρόνησι, μην έξχνώντας ότι χθές άκόμη ο ίδιος αύτοι άνθρωποι είχαν άρχισαι να της γυρίζουν την πλάτη.

Αίφνης κάποια στιγμή άκούσθηκε μιά δυ- νατή κραυγή.

Κύριοι, ο Βασιλεύς! Μιά έξοχη κίνησις των παρατεταγμένων φρουρών και σωματοφύλακων ύποδέχθηκε την κραυγή έκαίνη, και οι κατώτεροι έξωμα- τικοί με μιά τελευταία κίνησι των σπαθιών τους άνανόνισαν την ζύγισι των άνδρών τους. Άργά-άργά η βασιλική άμαξα προχωρούσε ά- νάμεσα στην παράταξι, συνοδευόμενη από μιά ίλη έρίππων σωματοφύλακων.

Η έμφάνισις του Βασιλέως 'Ηλίου ανά- μεσα στην αθή του είχε πάντοτε κάτι το με- γαλειώδες, κάτι άνώτερο, κάπως περιγραφή. Αλλά οι αὐλικοί δεν έπαύονταν πειά στην μεγαλοπρέπεια έκαίνη, που άλλως τε την εί- χαν συνήθισαι. Η προσοχή τους ήταν στο ά- φανο δόγμα που παιζόταν μεταξύ των δύο γυναικών, μεταξύ της πρώην και της ύποψη- φίας εύνοουμένης.

Και η μία και η άλλη παραδοκώσαν άχως και τρέμοντας απ' την συγκίνησι, την χειρο- νησιν στην άγωνία τους. Πε- ρίμεναν η μιά άπάναντι στην άλλη και η καρδιάς τους έτερεμαν μέχρι διαρρήσεως.

Το βασιλικό άμάξι σκαλιστό και όλόχευο σαν ιερή λείψανο προχωρεί άργά-άργά, φέροντας έκαίγον πού θα κανονίση την τάχη και των δύο τους. Εινε η ύπερτάτη στιγμή. Οι αὐλικοί παραδο- κούν έπίσης με ύπερέντασι προσοχής.

Η Αύτου Μεγαλειότης ένώ άπαντά με την συνευρισμένην του μεγαλοπρέπεια στο χαιρετισμό των αὐλικών, βλέπει τις δύο γυ- ναικας και άναλαμβάνεται τι συμβαίνει. Ως άνθρωπος ο Λουδοβί- κος κολακεύεται βλέποντας τις δύο γυναίκες, τις δύο όμοιότερες γυναίκες της Αύλης του, έτοιμες να λιποθυμήσουν για ένα γεύμα του. Ως Βασιλεύς όμως στενοχωρείται και κατουριάζει. Τι διέ- βολε! Αυτές η δύο ξεμυαλισμένες δέλου λοιπόν να προκαλέσουν σκάνδαλο, να μου κάνουν σκηνή έδώ μπροστά σ' όλον τόν κόσμο!

Α! Ατά εινε πάρα πολύ. Πρέπει να τους δώσω ένα μάθη- μα!

Το βασιλικό άμάξι προχωρεί άργά και περνα ανάμεσα στις δύο άντιζήλους. Η Αύτου Με- γαλειότης τους βγάζει το καπέλλο και τις χαι- ρετα και τις δύο, συγχρόνως και τις δύο. Έ- πειτα έξαφωρεί το καπέλλο του, διατάσσει να σταματήση το άμάξι και προσκαλεί επάνω...

...παιόν νομίζετε; Την γυναίκα που λιγότερο από κάθε άλλη ήταν ένδοξομένη να τυχ της τι- μής έκαίνης, την δουκίσσα ντε Φοντάν, την άσχημότερη γυναίκα της Αύλης του.

Jean Maucière



Ακτινοβολούσε με την ύπεροχη ό- μορφιά της



ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣΥΝΗΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΤΗΣ ΑΣΣΙΖΗΣ



Η άτακτη νεκρική ζωή του αγίου Φραγκίσκου. Τα πολυετή του κατ'ορθόδοξα. Τό τρομερό δράμα που είδε. Η άγαστη του πόνου τους φτωχούς και τους άσθενείς. Πώς βασάνισε τον έαυτό του. Η ύψιλη του διδασκαλία. Οι περιπέτειες, του και οι άφροντες περιπέτειές του. Όπου ο άγιος έμεινε ένα λυκό. Ο άγιος, δέχεται στο σώμα του τον τύπο των ήλων του 'Ιησού Χριστού, ο γλυκός και ποιητικός θάνατός του.

Τό σπήλαιον έτος 1182 ζούσε στην 'Ασσίζη, μια μικρή πόλη της 'Ιταλίας, ένας πλούσιος ύπαρχος, ο Πέτρος ντε Βερναρδόνα. Ο έμπορος αυτός ήγαινε συχνά στη Γαλλία, όπου τον καλούσαν ή δουλειές του. Σ' ένα απ' αυτά τα ταξείδια του έρωτεύθηκε και παντρεύθηκε την όμορφη προβηγκιανή Πίκα, από την όποια απέκτησε ένα γιού που τον έβγαλε Φραγκίσκο. Ο Βερναρδόνα άγαπούσε τόσο πολύ τη Γαλλία, ώστε έδωσε στο γιό του γαλλική ανατροφή. Από μικρό τον νανούρισε με τα παλιά δρωτικά τραγούδια των τροβιδούρων και με την άφήγηση πολεμικών κατ'ορθόδοξων που ούσαν τα γαλλικά έπλα.

Σε ηλικία 14 ετών, ο Φραγκίσκος βοηθούσε τον πατέρα του στο μαγαζί τους. Ήταν ένα όμορφο και πρόθυμο παιδί, έρωτεύμενο με την ποίηση και τη μουσική. Όλοι στην 'Ασσίζη ήσαν καταγοιτημένοι με τα ευγενικά φρονήματά του. Μά ο λεπτοκαμωμένος αυτός νεανίας έκρυβε ψυχή λεονταριού. Στά 1202 έξευράνη στην 'Ασσίζη εμφύλιος πόλεμος μεταξύ του λαοκρατικού άρχοντος. Ο πόλεμος αυτός στάθηκε μακρύς και πολύνεκρος. Ο Φραγκίσκος έλαβε σ' αυτόν ενεργητικό μέρος, με τό μέρος του λαού. Μά ή μεριδιά τους νικήθηκε και οι ήττημένοι που συνέβηθησαν αλλοιωμένοι άδηνήθησαν στην Περούτζα. Ο Φραγκίσκος που ήτανε μαζί τους, έμεινε δυο δόκιμα χρόνια στη φυλακή. Κατά τό διάστημα όμως αυτό, μπόρεσε να κρατήσει άκαίο τό φρόνημα των φίλων του, διηγούμενος σ' αυτούς παλιές δρωτικές και ήποικικές ιστορίες της Γαλλίας που τις είχε μάθει απ' τον πατέρα του.

Όταν γύρισε τέλος στην 'Ασσίζη, τό έρωσε στά γλέντια και στις διασκεδάσεις. Φαίνεται δέ πως ο μέλλων άγιος, θα είχε διαπράξει τότε όργια άκατογομάστα. Μά ή ύμεια του, που είχε κλονιστεί κατά τό διάστημα της αιχμαλωσίας του, δεν του έπέτρεπε τό καταχρήσεις. Ο Φραγκίσκος έπρεσε βαρεία άρρωστος και με μεγάλη δυσκολία μπόρεσε να γλυτώσει από τό χάρο τό στόμα. Όσσο, άμα έγινε καλά, έξακολούθησε και πάλι την άτακτη ζωή του—μολονότι κατά τό διάστημα της άσθενείας του είχε δει ένα όνειρο που του πρόέλεγε τη μεγάλη μελλοντική άποστολή του. Ένα βράδυ όμως, που βρισκόταν σ' ένα πολυτελέστατο συμπόσιο, ένοιοσε έαφνικά να τον πλημμυρίσει μία άπεραντή ήλεια γιά την άσκησι και πενιχτή ζωή του και φοιχτή νωσταλία γιά τό χρόνο, που τό είχε σπαταλήσει σε όργια και διασκεδάσεις.

—Τί έχεις; τον ρώτησαν οι φίλοι του όταν τον είδαν έτσι άλλαγμένο, να στέκεται άκίνητος με βλέμματα άπλανή σαν ν' άφηνε κάποιον κάποιον μυστική φωνή. Μήπως έχεις βάλει κατά νου να παντρευτείς;

—Νοί, άποκρίθηκε τότε ζωηρά ο Φραγκίσκος. Και ή γυναίκα που σκοπεύω να πάρω είναι ή πιο όμορφη, ή πιο ευγενική και ή πιο πλούσια γυναίκα του κόσμου. Είναι ή Φτώχεια, ή ούζυγος που μάς δίνει ο Θεός όταν θέλουμε να σωθούμε...

Οι φίλοι του δεν κατάλαβαν τί ήθελε να πη ο Φραγκίσκος και τον πέρασαν γιά μεθυμένο.

Από κείνη όμως τη μέρα, ο Φραγκίσκος άρχισε καινούργια ζωή, μία ζωή που του στόλισε τό μέτωπο με τό φωτιστέφανο της άγιωσύνης...

Μόλις ο Φραγκίσκος έλαβε τη μεγάλη άπόφασι να περάσει τό όλόκληρο της ζωής του φτωχός και ταπεινωμένος—γιά να έέλγεται γιά τις παλιές άμαρτίες του και την περασμένη άσκητη ζωή—άρχισε να μοιράζει τα υπάρχοντά του στους φτωχούς. Όταν έβλεπε στο δρόμο κανένα γυνώ ζευγάρι, έβγαζε άμέσως τό ρούχα του και τό έδινε. Γιά να συνήθιστη καλύτερα στη φτώχεια, πήγε γιά Ρώμη και, αλλάζοντας τό πλοίο του, έπλεε γιά τη Γαλιλία, όπου τον έλάμβαναν οι φτωχοί και οι άσθενείς. Τότε τον έλάμβαναν στο σπίτι τους και τον έφωτιζαν με τό τρυφάνα που τον έλαμπε ο άγιος Πέτρος.

Όταν γύρισε στην 'Ασσίζη, ο Φραγκίσκος ήλυνε τα πάντα να δαχθή και γιά τόν έαυτόν. Άν έβλεπε απ' την πόλη, ήσαν μία μεγάλη μάν-σάβλα και...



Η εμφάνισις του 'Ιησού Χριστού στον άγιο Φραγκίσκο (Πίναξ του Γκρότο)

τρα όπου πετούσαν τους λεπρούς. Ο Φραγκίσκος ήγαινε κάθε μέρα εκεί, καθόταν ώρες δόκιμας μαζί τους, τους καθόριζε τις πληγές και τους φιλούσε στο στόμα γιά να χύση λίγο βόλομο παρηγοριάς στην άπελπισμένη ψυχή τους.

Μιά μέρα, μπήκε στον άγιο Δαμιανό, μία μισοχαλασμένη εκκλησία, γιά να προσευχηθή. Εκεί που έκανε την προσευχή του φανερώθηκε μπροστά του ο 'Εσταυρωμένος και τον διάταξε γιά ξαναφτιάξη με κάθε μέσο τη χαλασμένη αυτήν εκκλησία, που κόντευε να μεταβληθή σε πέτρας και χώματα από την άδιαφορία των κακών χριστιανών. Έντρομος ο Φραγκίσκος έφυγε από κείνο τό μέρος και άρχισε να γυρνάει τις πόλεις και τό χωρία, ζητώντας έλεησσύνη, γιά να μαζέψει τό ποσόν που του χρειαζότανε γιά να ξαναχτίση τον άγιο Δαμιανό.

Έννοείται τώρα πως ο πατέρας του δεν έβλεπε με καλό μάτι τη θρησκόληψία που κατέλαβε έαφνικά τό γιό του. Δεν μπόρεσε ο άνθρωπος να καταλάβη αυτόν του είδους την τρέλλα που έκανε τον Φραγκίσκο να παρατήρη τό καλά τόν σπιτιό του και να ζητιανεύη, ενώ είχε όλα τα μέσα σ' άπόλυτη άνεση. Πόλλες φορές προσπαθούσαν να ξαναφέρουν τό γιό του—στο δρόμο ή; λογική—, όπως έλεγαν οι ίδιοι, μά ή συμβουλές του ήσαν γιά μέρες. Ο Φραγκίσκος άκουσε μονάχα τη φωνή του Κ'ρίου, που του είχε πανερωθή άπορώνατος μπροστά του.

Τότε ο ύπαρχος έμεινε πολύς καιρός να τον πείσουν και να τον δέσουν. Ο Φραγκίσκος άναγκάστηκε να πάη να κρυφτεί σ' ένα βαθύ χαλάκι. Έστειρα όμως από ένα μήνα, άπεράσαν να ξαναφανερωθή στην πόλη. Μά ή ύποδοξη που τον περιμένα ήσαν πολλή κακή. Τό πλήθος άρχισε να τον λιθοβολή κρυφίζοντας.

—Θάνατος στον τρελό! Σκοτώστε τον τον τρελό!...

Ο πατέρας του μπόρεσε τότε να τον κλείσει σ' ένα φρούριο. Μά ή μητέρα του, ή εδωβήρ, δόνα Πίκα, που καταλάβαινε τη μεγάλη άποστολή είχε να έκπληρωση ή γυιός της, πήγε μία νύχτα και τον έλευθέρωσε, γιά να μωρή ή γυιός της να συνεχίση τις περιπέτειες του και να διακηρύττει τό λόγο του Θεού...

Όταν ο Φραγκίσκος μπόρεσε τέλος να ξαναχτίση την εκκλησία του άγίου Δαμιανού—κουβαλώντας ο ίδιος πέτρες και λίθους—ντύθηκε τό μοναχικό σχήμα, έβρεσε ένα σκουπίδι στη μέση του, πήρε και ένα ραβδί και άρχισε τ'άτελειωτα ταξείδια του σ' όλην την 'Ιταλία, με τό σκοπό να απασχολή και άλλες εκκλησίες. Με τον καιρό, μπόρεσε να βρη και άλλους άπαθείς, ο Γ' τον εύλόγησε και ή επίσκοπος αυτή γιά να συνεχίση τό δύσκολο και τραχύ έργο του.

Έντεκα χρόνια πέρασαν από την ήμέρα που ο Φραγκίσκος πρωτάρχισε τις περιπέτειες του. Ποντού, απ' όπου και άν περνούσε, τον ύποδεχόνταν με σεβασμό και χαρά, έπειδή παντού ακουόταν τη γλυκειά παρηγορία και την έλπίδα γιά μία καλύτερη ζωή. Η ταπεινωσύνη του και ή ευγένειά του άφώπιζαν και κεινούς άκμα που τον έχθρεύονταν χωρίς κανένα λόγο.

Έν τω μεταξύ, ο Φραγκίσκος άρχισε να ποδη τό φωτιστέφανο του μαρτύρου. Και μία μέρα άπεράσαν να πάη στο Κόιρο, γιά να κείνη τους μουσουλμάνους να άπορηθούν τό Κοράνιο και να παραδεχτούν τη μόνη αληθινή θρησκεία—τη θρησκεία του Χριστού. Ο σουλτάνος του Καίρου μόλις άντελήφθη περί τίνος έπρόκειτο, διάταξε να πιάσουν τό Φραγκίσκο και τους όπαδούς του, να τους δεινούν, να τους άλυσσοδέσουν και να τους περάσουν στη φυλακή. Μά ο Φραγκίσκος χωρίς να χάση καθόλου τό θάρρος του από τό τρομερά βασανιστήρια στά όποια ύπεβλήθη, έλεγε στο σουλτάνο του Καίρου πως μπόρεσε και με τη δοκιμασία άκμα της φωτιάς να του άποδείξη πως ή θρησκεία του Χριστού ήτον ή μόνη σωστή και αληθινή και όποιος πιστεύει πραγματικά σ'αυτή δεν έχει να φοβηθή τίποτε...

Η φανατική πίστις του Φραγκίσκου και ή βαθειά πεποίθησις του στην άσκησι...



ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΑ ΦΑΣΟΛΙΑ ΤΟΥ ΜΙΑΟΥΛΗ

Κάποτε ο 'Ελληνικός στόλος πλέοντας προς τον 'Αθω συνήγαγε μία μεγάλη Τουρκική μοίρα, πολύ ίσχυροτέρα απ' αυτόν. Ο Μιαούλης που διοικούσε τον 'Ελληνικό στόλο, βλέποντας τό πλήθος των δυνάμεων του έχθρου, διάταξε τα πλοία του να προσεμμοθούν σ' ένα κοινόνο όρμη, στον όποιο τό μεγάλα τουρκική σκάφη, δεν μπόρεσαν να μπουν, έπειδή τό νερό ήταν ρηγά. Όσσο, πλησίασαν δυο μωροδούνα και άφου άντλήσαν περοβό-λινος με τον 'Ελληνικό στόλο άπεχώρησαν άπρακτοι. Μιά από τις έχθρικές όβίδες έπρεσε στο πλοίο του άντιναύαρχου Σαχτούρη και σκότωσε σ' ένα ναύτη. Μιά άλλη έπρεσε στη ναυαρχίδα του Μιαούλη που βρισκότανε στην πρώτη γραμμή. Ο Σαχτούρης βλέποντας την έχθρική όβίδα που είχε π'όσει στή ναυαρχίδα, πήρε μία βάρκα και πήγε σ'αυτή γιά να δει τί ζημιές είχε προ-ένησει. Εβηκε τότε τό Μιαούλη συνοφρωμένο και σκυθρωπό, νήχ τό φέρι του κατεβαμένο ως τό φρούριο, πράγμα που έσή-μεινε γιά τό Μιαούλη μεγάλο θυμό. Ο Σαχτούρης τον ρώτησε τότε με σεβασμό γιά τις ζημιές που είχε προ-ένησει στη ναυαρχίδα ή έχθρική όβις. Ο ναύαρχος έμεινε σιωπηλός γιά λίγες στιγ-μές, έπειτα όμως φώναξε με θυμό, δείχνοντας άπειληκτικά τον Τουρκικό στόλο που έφτανε.

—Φου νά πάει ο διάολος!... Μου έδυσαν τό φασόλι μου! Η έχθρική σφαίρα είχε πράγματι άνατρέψη την ήλινη χύτρα, μέσα στην όποια έβραζαν τά προωρισμένα γιά τό γεύμα του ναυάρχου φασόλια. Και ο ναύαρχος ήταν όργισμένος γιά την άπό-λεια του γευμάτος του.

ΤΟ ΟΡΓΑΝΕΤΟ

Χύνει τ' όργανέτο γνώριμα τραγούδια μέσα στην όρμια κ' ή τυχή βραδιά. Μάτια μου τί κλάιτε; τί πονείς καρδιά με τό ποδότηχά του και κοινά τραγούδια; Δέν είν' τό τραγούδια που με συγκινούν. Μιάς ζωής, μιας νύχτης μυστική λαλιά, χρόνων περασμένων μαγικά πουλιά, μεσ' από τον ήχο γύρω μου πετούνε.

Και μ' άρπάξει πόθος, πόθος, άχ με πνίγει. Είδες τόνοσ είναι μιας χαράς λυγρός, πόλεις όβις. Θεός είναι στεναγμός κόσμου άγαπημένου, κόσμου πόνει φύγει.

Άριστ. Πρεβελέγγιος

Κητι ιερότητα του χριστιανισμού, έκανε τό Σουλτάνο του Μαρόκου να συγκινήθη. Έπέτρεψε μάλιστα στον άγιο να κηρύξη σ' όλο τό Μαρόκο τό λόγο των Εβραγγελίων του. Μά ο Φραγκίσκος δεν μπόρεσε πια να μείνη άλλο στο Μαρόκο. Έπρεσε να γιρίση στην 'Ιταλία, ν' άποτειλώσει τό έργο που άρχισε με τόσους κό-πους και στερήσεις...

Όταν γύρισε στην 'Ιταλία, όλοι τον σέβονταν σαν πραγματικό άγιο. Ο Φραγκίσκος μιλούσε με τό πουλιά, δάμοζε με δύο λόγια λέκους και άγρια θηρία—και τίκαναν να τον πληγάζουν, να γονα-τίσουν μπροστά του και να του γλύφουν τά χέρια—στοματοδου-σε τίς θέλλες και γιάτρους άνάτοους τρελλού.

Και μία μέρα, ενώ βρισκότανε στο βουνό της Βέρνις και προ-σέχονταν με κατανύξη, παρουσιάστηκε μπροστά του ο 'Εσταυρω-μένος και άμέσως—ω θαύμα!—οι τόποι των ήλων του Χριστού ά-πετυλώθησαν άμέσως στα χέρια και στα πόδια του άγίου Φραγκί-σκου της 'Ασσίζης. Οι πληγές του άρχισαν να στάζουν αίμα—και ο άγιος που άνώθηκε να δεχθή στο σώμα του τό ίδιο μαρτύριο που υπέφερε ο υιός του Θεού, έπρεσε καταγής λιπόθυμος.

Οι μακρινές περιπέτειες του, οι στερήσεις και ή σωματική ύπερ-κόπησης είχαν καταβάλει πια τό λεπτό έξέλλοο όργανισμό του άγίου. Και την 4 Οκτωβρίου 1228, ο άγιος Φραγκίσκος της 'Ασσί-ζης, ο περιπαθής έραστής της φτώχειας, ο άγιος άνθρωπος που ή-χε τη γλώσσα των πουλιών, παρθεώς την ψυχήν του σ' Εκεί-νον που είχε άφιέρώσει και όλη του τη ζωή.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ



ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

Όσο λιγότερα έπιπλα έχετε στην κρεβατοκάμαρά σας, όσο παιύνη είναι δηλαδή, τόσο και πιο υγιεινή.

Μη καθάριζετε ποτέ τις βιοήτσες με ζεστό νερό ή με σαπούνι. Κιτρινίζουν ή τρώχες και χαλούν.

Τό τσάι πρέπει να τό φυλάτε σε τενεκεδάριο κουτί έρμητικώς κλεισμένο και τοποθετημένο σε μέρος δροσερό.

Τό κοινό άλεύρι, τό σιταρένιο, τό μαύρο δηλαδή, είναι θρο-πικώτερο από κάθε άλλο άλεύρι. Γιά τά μικρά παιδιά προτιμάτε παξιμαδάκια κριθαρένια.

Τά χόρτα τά βραστά, γίνονται νοστιμώτερα, άν τά βράσετε σε καθαρό νερό βορής.

Βαρείες κουρίτσες, γύρω από τό κρεβάτι σας, είναι πολύ άνθυ-γιεινές.

Όσοι ύποφέρουν από άδύνια άς πίνουν ένα ποτήρι γάλα ζεστό πριν πλαγιάσουν.

Αν συνειθίσετε να διαβάτε στο κρεβάτι σας, πρέπει να τοποθετείτε πίσω από τό κεφάλι σας τό κερί, έτσι, ώστε τό φως να περνά άπάνω από τους ώμους σας και να πέφτη στή σούδα του βελίου ή της έφημερίδας.

Διά να έξακριβώσετε άν τό κρεβάτι σας αερίζεται καλά, βάλτε ανάμεσα από τά σεντόνια, γιά ένα-δυο λεπτά της ώρας, ένα πο-τήρι του νερού, άδειανό.

Αν όταν το άποσυρτε έχη γύρω μία λεπτή άχνα μέσα, τό κρεβάτι σας είναι ξηρό, άν ήθε μια ύγρασία, σαν ιδρώτα, είναι ύγρο και πρέπει να τό αερίζετε περισσότερο.

Όταν πλαγιάζετε τό μωρό σας στή κούνια του, μετά τό φαγη-τόν, μη ξεχνάτε ποτέ, να τό τοποθετήτε πάντα στο δεξιό πλευρό.

Ποτέ, ποτέ, μην λέτε στα μικρά ιστορίες γιά φαντάσματα, βρο-κόλακες και παρόμοια, τό βράδυ, την ώρα που πάνε να πλαγιά-σουν. Τους καταστρέφεται τό νου.

Λίγο γάλα, προστιθέμενο στο νερό του μπάνιου σας, έξαι-λειφει την τραχύτητα του δέρματος.

Όταν δεν έχετε θερμομέτρο και θέλετε να κόμειτε μπάνιο σε μαρ ή άρρωστο, μη δοκιμάσετε την θερμοκρασία με τό άχτύχο, αλλά με τον άγκώνα. Είναι πολύ εύπαθέστερος.

Προσπαθήστε να συνειθίσετε τό παιδί σας να κοιμάται χωρ-να καλοκαιρι με άνοιχτά παράθυρα. Είναι τό μόνον μέσον, που θά τό καταστήσει άπρόσβλητο από κρυολήματα.

Ο κανονικός άριθμός των παλμών, γιά τους μεγάλους είναι 70 κάθε λεπτό. Σε μεγάλο πυρετό φθάνουν 140, σπανιώτατα περισ-σότερο.

Ποτέ να μην άπιστέψετε σε όρμηό που είναι άρρωστος κά-σχαν από μυσματική άσθένεια, όταν είσθε έρωμένος, κουρασμέ-νος ή έχετε άδύα τό στήμαχι. Γιατί άρπάζετε τό μίσμα έξο-λώτατα.

Όταν αλλάζετε ένα έπίδεσμο, μην ξεχνάτε να έχετε πάντοτε τον νεόν ένταλό, έτοιμο, ώστε να τον βέλετε άμέσως. Κρε-ού-δένά λόγον, πρέπει, να μείνη ή πληγή όραν πολλήν έκτε-θειμένη.

Συχνή άλλαγή άίματος στα καναρίνια, τά κάνει να καλοθύνε-ται καλά.

Διαρκώντας του χειμάνος, μην κρεμάτε ποτέ τό κλουβι με τί καναρίνια σας, μέσα σε δωμάτιο από τό όποιον λείπει φωτιά ή θερμότητα.

Λίγο θαλάφι άντίχνατε κάθε τόσο στο γάλα που δίδετε στο γατάκι σας, προλαβίνετε πολλές άσθένειες. Επίσης άν κρεμάσετε ένα σακκούλα με θαλάφι μέσα στο κλουβι του πουλιού, άπομα-κρύνετε κάθε έντομο.

Ο Σοφοκλής

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Του Μ. ΩΛΤΟΥ

Η ΤΡΙΣΧΑΡΗ ΚΙ' Ο ΠΙΡΤΣΙΝΕΤΟΣ

Μία φορά κι' έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς και μία βασίλισσα, κι' είχαν μια μοναχοκόρη όμορφη, γλυκιά και έξυπνη που την έλεγαν Τρίσχαρη. Η βασίλισσα αγαπούσε πολύ τα γράμματα. Γι' αυτό όλο το πρωί της το περνούσε με διάφορους σφους που της έδιναν όλες τις επιστήμες και το απόγευμα έπλεκε και κεντούσε μαζί με τη βασίλισσα.

Στο ίδιο βασίλειο έμενε και μία πολύ πλούσια δούκισσα γεροντοκόρη. Η δούκισσα αυτή ήταν πάρα πολύ άσχημη. Τα μαλλιά της είχαν το χρώμα της φωτιάς και το πρόσωπο της ήταν γεμάτο σπυριά. Της έμενε ένα μάτι μονάχα και το στόμα της ήταν τόσο μεγάλο που έλεγε πως θάδενε να φάει όλο τον κόσμο. Μά δεν μπορούσε να το κάνει αυτό γιατί δεν είχε δόντια. Πάνω σ' όλα αυτά ήταν και κουστή. Έμισούσε φοβερά την Τρίσχαρη και δεν ήθελε ούτε να βλέπει, ούτε να ακούει κανένα.

Μία μέρα η βασίλισσα πέθανε και ο βασιλιάς έκλεισθηκε λυπημένος στο παλάτι του και έκλεινε την αγαπημένη του γυναίκα που είχε χάσει. Η Τρίσχαρη ήταν κι' αυτή άπαρηγόρητη. Τελος οι γίγαντες έσυβούλευσαν το βασιλιά να βγεί κυνηγι για να πάρει λίγαν αέρα. Έκινησε πολλή ώρα και, περνώντας προς το μεσημέρι, από έναν όμορφο λόφο, έμπηκε μέσα για να ξεκουραστεί.

Ο κύριος αυτός ήταν της δούκισσας. Η άσχημη γεροντοκόρη υποδέχθηκε το βασιλιά και τον έμπασε μέσα σ' ένα ύπαιθρο που, όπως τον είχε, ήταν το δροσερότερο μέρος του σπιτιού. Στο υπόγειο αυτό ο βασιλιάς είδε διακόσια βαρέλια βαλμένα στη σειρά και άνοιξε κι' ήθελε η δούκισσα τόσο κρασί αφού έβρισε μονάχη της.

Μου άρεσει, βασιλιά μου, του αποκρίθηκε η δούκισσα. Όσο πιο κρασί μου έδωκες, τόσο πιο ευτυχισμένη θα είμαι.

Ο βασιλιάς άκέντησε πως δεχόταν με μεγάλη του ευχαρίστηση και η δούκισσα έπρηξε ένα σφουρίκι άρχισε να χτυπά το πρώτο βαρέλι. Το βαρέλι άνοιξε και από μέσα χύθηκε ένας σωρός από πιστόλια. Άρχισε να χτυπά το δεύτερο και βγήκαν φλουριά. Άι! το τρίτο χυθήκανε τόσα διαμάντια και μαργαριτάρια ώστε γέμισε όλο το πάτωμα.

Α! Θεέ μου! έφώναξε τότε η δούκισσα. Μου έλεψαν τα όρνια μου κρασιά και στη θέση τους μοιρίσαν αυτά τα παλιοπράγματα!

Ο βασιλιάς έμεινε θαμπωμένος από τα τόσα πλούτη.

Βασίλιά μου, του είπε τότε η δούκισσα, όλα αυτά τα βαρέλια που βλέπεις, κρύβουν άνορθομητους θησαυρούς. Αν με πάρεις γυναίκα σου θάβαν όλοι δικοί σου!

Ο βασιλιάς αγαπούσε πολύ το χρήμα. Έδέχθηκε και γύμισε χαρούμενος στο παλάτι του ξεχνώντας τη βασίλισσα που είχε πεθάνει.

Η Τρίσχαρη, όταν έμαθε την απόφαση αυτή του πατέρα της, άρχισε να κλαίει. Πώς θάβλεπε αυτή την απάτη! γρήγορα στη θέση της αγαπημένης μητέρας της; Και πως θα μπορούσε να χαϊδέψει και να φιλήσει αυτήν τη μοιραία γυναίκα, η οποία τόσο τη μισούσε; Κλαίγοντας λοιπόν έτρεξε και έπεσε στην άγκαλιά της παρτινέτας της. Έκινη προσπάθεια να την καθησυχάσει και την δούκισσα να μη δείξει την άηδία που έννοιωσε για τη μητέρα της.

Η βασίλισσα κατάλαβε πως αυτό έπρεπε να κάνει και έντόθηκε περιμένοντας να υποδεχτεί τη μητέρα της. Ένώ όμως περίμενε στον κήπο κλαίοντας, είδε να την πλησιάζει ένας ύπαιθρος.

Βασίλοπούλα, της λέγει ο ύπαιθρος, ο βασιλιάς θέλει να σάς δει.

Η Τρίσχαρη έκινε τον ύπαιθρο και έμεινε θαμπωμένη από την όμορφη του. Και έπειδή τον έβλεπε για πρώτη φορά στο παλάτι, έννοιωσε πως άνηκε στην ύπαιθρο της δούκισσας.

Δεν είμαι ύπαιθρος; της δούκισσας, της είπε τότε εκείνος, είμαι δικός σου ύπαιθρος.

Δικός μου ύπαιθρος; Έκανε έκπληκτη η Τρίσχαρη. Μά έγω δεν σ'αξίζω καθόλου!

Βασίλοπούλα μου, της λέγει τότε εκείνος, δεν ήθελα άκόμη να παρουσιάσω μπροστά σας, αλλά αναγκάζομαι να το κάνω επειδή σ'αξίζω. Είμαι ο Πιρτσινέτος, ένας πλούσιος πρίγκιπας που σ'αγαπά με όλη του την καρδιά. Έχω μέσα μου το δόρο της μαγείας και ήθελα να σάς ύπαιθρεσω και να σάς προφυλάξω από κάθε κακό.

Εσύ είσαι λοιπόν ο όμορφος Πιρτσινέτος για τον οποίο διηγούνται τόσα πολλά; είπε χαρούμενη η Τρίσχαρη. Είμαι εύτυχισμένη επειδή θά σ'έχω φίλο μου!

Ο Πιρτσινέτος της έφερε τότε ένα όμορφο άλογο το οποίο η βασίλοπούλα καβαλίκεψε και ξεκίνησε να προδινανέση τη δούκισσα. Όταν όμως έπλησιασε το βασι-

λιά που έρχονταν μαζί με τη δούκισσα, έκινε έκινε με φόρα το όμορφο άλογο της βασίλοπούλας και είπε θυμωμένη στο βασιλιά ότι προτιμούσε να γυρίσει πίσω παρά να βάλει τη βασίλοπούλα νάχη ένα άλογο ωραιότερο απ' το δικό της.

Τότε ο βασιλιάς διέταξε την Τρίσχαρη να κατέβη απ' το άλογο της και το πρόσφερε στη δούκισσα, που το καβαλίκεψε με μεγάλη φάρμα. Μόλις όμως προχώρησαν λιγάκι, το όμορφο άλογο άρχισε να κ'αταβ' και να τρέχει τόσο πολύ, ώστε κανένας πειρά δεν μπορούσε να το φθάσει. Η δούκισσα τάχασε, έτρεμασε και καθώς δεν ήθελε να καβαλίκευε, έπεσε κάτω και χτύπησε πολύ άσχημα στις πέτρες. Την έφεραν σε άσχημα γάγια στο παλάτι και την ξάπλωσαν στο κρεβάτι.

Όταν συνήλθε η δούκισσα άρχισε να βορίζει τη βασίλοπούλα. Ο βασιλιάς φοβήθηκε μήπως μετανοούσε και γύρισε στο σπίτι της και της έπέτρεψε να τιμωρήσει την Τρίσχαρη. Τότε η δούκισσα διέταξε τέσσερις γυναίκες της ύπαιθροίς της, η οποίες έπαισαν την όμορφη βασίλοπούλα, την έβύλωναν και άρχισαν να την χτυπούν άλύπητα πνιδα όμοιους δόλοσπους όμοιους της. Όταν έκοιμήσθηκαν πειρά να χτυπούν την όμορφη, βλέποντας πως το σώμα της Τρίσχαρης είχε γίνει άγνώριστο απ' τα χτυπήματα. Η βασίλοπούλα όμως, δεν είχε πάθει τίποτα, γιατί ο Πιρτσινέτος είχε θαμπώσει τα μάτια των γυναικών αυτών, και τους έβλεπε στο χέρι πουπούλα αντί για ορβιδιά!

Η Τρίσχαρη έγύρισε στο δωμάτιό της και κοιμήθηκε γλυκά, ενώ ο Πιρτσινέτος της έμεινε με τα μαλλιά. Μέρες πολλές δεν έβγινε από το δωμάτιό της και η δούκισσα ένοιωσε πως ήταν άρρωστη απ' τους ροβιδιμούς που είχαν μαυρίσει το σώμα της...

Σ' αυτό το άνορθο ή δούκισσα έφριξε το ένα παπούτσι ψηλότερο από το άλλο για να μη φαίνεται πως είναι κουστή, έβαλε ένα ψεύτικο μάτι και έβαψε μαύρη τα μαλλιά της για να φαίνεται όμορφη. Έξη πρίγκιπες όμως που είχαν πάει να τη συγχάρισε την έβλεπε την έμεινα για τους γάμους της, της έδωσαν να κατελάβη πως δεν μπορούσε ποτέ να μοιάσει τη βασίλοπούλα στην όμορφη. Τότε η δούκισσα, έσερελλωμένη από τη ζηλεια της, περίμενε τη νύχτα για να έκδικηθεί την όμορφη Τρίσχαρη.

Διέταξε λοιπόν και την έπλησαν σ' ένα όμορφο δάσος, το οποίο δεν έπλησίαζε κανένας γιος ήταν γεμάτο από λιοντάρια, από λύκους κι' από τίγρεις. Όταν την άφησαν εκεί, η δυστυχισμένη βασίλοπούλα άρχισε να κλαίει και να καλ' τον Πιρτσινέτο της:

Πού είσαι, καλέ μου Πιρτσινέτο, έφώναξε. Μ' έγκατέλειψες λοιπόν κι' εσύ!

Ενώ όμως έλεγε αυτά, ένα δαίμα έγινε βίθος είδε ένα κρυστάλλινο παλάτι που έλαμπε σάν ήλιος. Άρχισε να πιστεύει πως ο Πιρτσινέτος ήρθε και πάλι να τη βοηθήσει και έννοιωσε μία χαρά άνακατεμένη με κάποιο φόβο.

Δεν έχω πειρά ούτε πατέρα ούτε κανέναν στον κόσμο, έσφηκε. Ο πρίγκιπας είναι τόσο όμορφος και τόσο καλός! Μπορώ να του δώσω έγω, ένα άπροσπάτευτο και έγκατελειμένο κορίτσι; Α! ές πεθάνω καλύτερα!...

Έσκηώθηκε και έτρεψε να φύγει μακριά απ' το παλάτι. Μά έκινε τη στιγμή ο Πιρτσινέτος παρουσιάσθηκε μπροστά της.

Φεύγεις, βασίλοπούλα μου; της είπε με τη γλυκιά φωνή του. Πιστεύεις πως μπορώ έγω να σου κάνω κανένα κακό; Μ'αφύγεις! Έλα στο παλάτι μου να βοήθ' τη βασίλισσα, τη μητέρα μου και τις αδελφές μου! Τους μίλησα για σένα και σε περιμένουν!

Η Τρίσχαρη δεν μπορούσε πειρά να άρνηθ' και ξεκίνησαν μαζί για το παλάτι. Όταν έπλησιασαν, η βασίλοπούλα άκουσε μία όμορφη μουσική. Η βασίλισσα και η κόρης της την έπλησαν, την έσφιξαν στην άγκαλιά τους και την έφίλησαν. Της έφεραν ένα όμορφο ποτό και κατόπι παρουσιάσθηκαν είκοσι πέντε όμορφα κορίτσια που έμοιαζαν με νύμφες και την έπλησαν για να την πάρει η Τρίσχαρη, έπειδή ήταν κατάκοπη.

Όταν έκοιμήθηκε απ' το κρεβάτι της, της έφεραν πολύμυα φορέματα, κοσμήματα, ντεντέλλες και την έντυσαν από της έπλησαν το όμορφο παρθενικό της σώμα. Την άλλη μέρα η Τρίσχαρη φαινότανε συλλογισμένη.

Τι έχεις; όρνια μου βασίλοπούλα, την έρώτησε ο Πιρτσινέτος. Τι σου λείπει;

Δεν μου λείπει τίποτα, αποκρίθηκε εκείνη. Μά θέλω να δώ τι γίνεται στο παλάτι του πατέρα μου.

Θά γίνω το θέλημά σου, είπε ο πρί-

γίος.

Άμέσως την ίδια μέρα ο Πιρτσινέτος την ώδηγησε σ' ένα πανύψηλο πύργο. Της είπε να βάλει το μικρό της πόδι πάνω στο δικό του και το δαχτυλάκι στο στόμα της και να κυττάζει προς το μέρος του παλαιού της δούκισσας. Είδη τότε τη δούκισσα έβλεπε στο βασιλιά που έκλεισε άπαρηγόρητα.

Δεν μπορώ να καταλάβω πως ήθελες αυτή η κόρη σου, του έλεγε η δούκισσα. Την έβριχα κάτω στο ύπαιθρο και τη λυπήθηκα πολύ όταν την είδα πεθαμένη. Όστόσο, πρέπει να πάω να φροντίσω για την ταφή της...

Και πράγματι σε λίγο κατέβασαν ένα φέρετρο απ' το παλάτι και έκαναν μία μεγάλη κηδεία.

Α! Πιρτσινέτο, έφώναξε τότε η Τρίσχαρη. Δεν μπορώ να βλέπω τον πατέρα μου να υποφέρει νομίζοντας με πεθερά. Αν μ'αγαπάς, ώδηγησέ με, σε παρακαλώ, κοντά του!

Ο πρίγκιπας προσπαθούσε να την κάνει ν' αλλάξει γνώμη, αλλά έκινε έπαινε.

Ο Πιρτσινέτος έπληξε τότε τη βασίλοπούλα στο παλάτι του πατέρα της. Όταν ο βασιλιάς την είδε μπροστά του έτρεμασε γιατί την πήρε για το φάντασμα της κόρης του. Αλλά η Τρίσχαρη του μίλησε, του είπε πως είχε ζήσει με ρίξεις και με χόρτα μέσα στο δάσος, πως η δούκισσα τον είχε γάλαση και κατεβάσει ένα άδειο φερετρό μέσα στον τάφο και ο βασιλιάς, άκούοντας όλα αυτά, άγκάλιασε την κόρη του με δάκρυα στα μάτια.

Μόλις όμως η δούκισσα έμαθε ότι η βασίλοπούλα γύρισε, διέταξε και την έπιασαν και την έκλεισαν σ' ένα ύπαιθρο όπου μία μάγισσα πήγαινε κάθε μέρα και την τυραννούσε με χίλιους τρόπους. Αλλά όλα αυτά τα βασανιστήρια δεν έπειραζαν καθόλου την Τρίσχαρη, γιατί ο Πιρτσινέτος έβρισκε τον τρόπο να τα κάνει άβιαστα για την αγαπημένη του.

Βασίλοπούλα μου, της είπε μία μέρα ο Πιρτσινέτος, γιατί δεν έρχοσαι πειρά μαζί μου να ζήσουμε και οι δυο εύτυχισμένοι;

Θέλω να βεβαιωθώ για την αγάπη σου, του αποκρίθηκε εκείνη.

Ο πρίγκιπας έφυγε λυπημένος. Η δούκισσα όμως βλέποντας πως δεν κατέφερε τίποτα, έφώναξε τη μάγισσα και της έζητησε να βοηθήσει τον τρόπο για να απαλλαγ' από την όμορφη βασίλοπούλα που έμισούσε τόσο πολύ.

Η μάγισσα την άλλη μέρα της έτρεξε ένα κουτί και της έζητησε τι έπρεπε να κάνει. Η δούκισσα έφώναξε τότε την Τρίσχαρη.

Πες αυτό το κουτί, της είπε, Έχει μέσα ένα όμορφο πράγμα. Πήγαινε το στον πύργο μου, αλλά το κουτί σου μην το άνογιεις γιατί θά σε θανατώσω!

Η βασίλοπούλα έπληξε το κουτί και ξεκίνησε. Στα μέσα του άκουσε κοροάστρια και κάθισε σε μία σκά. Έκινε το κουτί και έννοιωσε την περιέργεια να δει τι είχε μέσα. Μόλις όμως το άνοιξε, είδε να πηδούν έξω διάφορα άνορθοπλάκια, άντρες και γυναίκες, τραπέζια, μικρά βολιά και άλλα παρόμοια πράγματα.

Έχρησθησαν σε παρές και τότε τα πλασματάκια αυτά άρχισαν ένα περιεργό γλέντι, από τα πιο παράξενα που μπορούσε κανείς να δει. Η Τρίσχαρη σήη άρχη έγελουσε με τα άνορθοπλάκια, απ' τα οποία το μεγαλύτερο ήταν μόλις ίσοι' ένα δαχτυλίο. Όταν όμως έπληξε για τα μαζύνη μες στο κουτί, είδε πως της φερότανε μεί' από τα χέρια της. Έβαλε τότε τα κλάματα και άρχισε να κλάει τον Πιρτσινέτο.

Πιρτσινέτο, έλεγε, βοήθησε την άσχετη βασίλοπούλα σου, αν την αγαπάς ακόμα...

Ο Πιρτσινέτος παρουσιάσθηκε τότε μπροστά της και έμάζεψε έμάζεψε στο κουτί όλα αυτά τα διαβολάκια. Όταν η Τρίσχαρη έπλησε στον πύργο της δούκισσας, έκινε την έπεριμενε εκεί. Η μάγισσα έβρισε έξω φρενών όταν είδε ότι δεν κατέφερε τίποτα ούτε στην Τρίσχαρη. Άρπαξε τη βασίλοπούλα και την έριξε σ' ένα βαθύ έσοπήγαδο.

Η Τρίσχαρη έννοιωσε πως αυτήν τη φορά ήτανε χαμένη. Πιρτσινέτο, έφώναξε, Πιρτσινέτο, συγχώρησέ με! Ήθελα να βεβαιωθώ για την αγάπη σου. Έλα, βοήθησέ με!

Τότε η βασίλοπούλα είδε έσφινικά ν' άνοιξη μπροστά της μία μικρή πορτίτσα και να παρουσιάζεται μπρος στα θαμπωμένα της μάτια ένας ήλιόλουστος κήπος με τα ομορφότερα λουλούδια.

Επληρώθηκε και δεικνύει στο βάθος μία μεγάλη δένδροστολιά το μαγικό παλάτι του άνορθοπλάκους της. Ο Πιρτσινέτος έβρισε να την υποδεχθ' μαζί με τη μητέρα του και τις αδελφές του.

Όμορφη πριγκίπισσα, της είπε τότε η μητέρα του Πιρτσινέτου, άφες πειρά τις άρνήσεις σου. Έάνε το παιδί μου εύτυχισμένο για να γλυτώσει και σ' από τα βασανιστήρια.

Η βασίλοπούλα έφίλησε τότε

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κίπλιγκ ο έρημιτης

Η «Εταιρία Κίπλιγκ», η οποία ίδρύθη στο Λονδίνον από τους θαυμαστές του μεγάλου Άγγλου συγγραφέως, παρέδωσε κατ'αυτάς το δεύτερο έτήσιο συμπόσιο της. Στην έορτή αυτή παρευρέθησαν οι σπουδαιότερες προσωπικότητες της Άγγλιας, μά ο κυριότερος προσκαλεσμένος, ο Κίπλιγκ έλαμψε διά της άπουσίας του. Κι' αυτό γιατί ο Κίπλιγκ, τον όποιον ο Υπουργός των Αποικιών της Άγγλιας λόρδος Μπρικέχιντ, απέκλεισε στην πρόποση τον «μεγάλο διηγηματογράφο, μεγάλο ποιητή και μεγάλο πατριώτη», είχε πολύ μετρίοφρον κι' άποφύγει το πλήθος.

Πρό όλίγων ετών ακόμα είχε μια θαυμαστή έπαυλη στην έσοχη Ρόντινιτην, μά έξαφν' οι φίλοι του είδαν να την έγκαταλείπει. Η άφορη που το έκανε αυτό ήταν η έξη: μπρος στην πόρτα της έπαύλας περνούσε ο δημόσιος δρόμος κι' όλοι οι περαστικοί σκαρφάλωναν στο μαυρότοιχο που περιστοίχιζε την έπαυλη για να δούν το διάσημο συγγραφέα, πράγμα που τον ένενοίριζε.

Τώρα ο Κίπλιγκ έζη σε μία άλλη μακρινή έπαυλη του, στους πρόποδας του λόφου Σούσσεξ, όπου οι περιεργοί σπανίως τον ένοχλούν.

Η εύσυνειδήσια του Κίπλιγκ.

Στο συμπόσιο προς τιμήν του Κίπλιγκ που άναφάρμα παραπάνω, ο Διευθυντής ένος μεγάλου έκδοτικού οίκου διηγήθηκε ότι είχε κάνει πολύ συμπεφουσες προτάσεις συνεργασίας στο συγγραφέα.

Του προσέφερε, είπε, πέντε σελίνια (έκατό περίπου δραχμές) για κάθε λέξη. Μία τέτοια άμοιβή δεν έπρωτάθη ποτέ σε κανένα συγγραφέα. Και όμως ο Κίπλιγκ άπέκρινε περιφρονητικά την πρότασή μου, λέγοντας ότι δεν γράφει ποτέ κατά παραγγελίαν...

Έργασία και τεμπελιά.

Γιατί δεν έργάζεσαι περισσότερο; ρωτούσε μία μέρα ένας φίλος του, ένας από τους καλύτερους σημερινούς ποιητές της Γαλλίας, τον Λεόν-Πολ Φαργκ.

Τι θέλεις να κάνω; του άπάντησε με νωχέλια ο ποιητής. Περνάω τον καιρό μου καταβάλλοντας ένα σωρό προσπάθειες για να διώξω την τεμπελιά μου, όταν δε το κατορθώσω αυτό έχω κουραστεί πειρά τόσο, ώστε αναγκάζομαι ν' άναπαυθώ για να ξεκουράζομαι.

Συμβουλές προς τέ ν'άναπαυτο.

Όταν ο Λομαρτινός έστειλε τις περιήψεις «Μεντιτασίον» του στον Παρισινό έκδοτη Νυντό για να του τις έκδοσει, έλαβε απ' αυτόν την άκόλουθη έπιστολή, η οποία πράγματι είναι πολύ περιεργή:

«Εδίαβασα τους στίχους σας. Δίν στερούνται ταλέντου, μά φαίνεται ότι δεν έχετε μορφωθεί άρκετά ακόμα. Δεν μοιάζετε σε τίποτα με τους άλλους μας ποιητές. Διαβάζοντας τα ποιήματά σας δεν έβρι κανείς από που πήρατε τη γλώσσα σας και τις εικόνες σας. Έγκαταλείψατε αυτούς τους νεωτερισμούς οι όποιοι δίν ταιριάζουν στο πνεύμα της γαλλικής ποιήσεως. Διαβάστε τους διδασκάλους μας Ντελλί, Πορνύ, Μισώ, Φαιονόρ. Ακότι είναι οι άκατημένοι πριητάι του κοινού. Όμοιάστε με κανέναν απ' αυτούς αν θέλετε να σας άναγνωρίσουν και να σας διαβάσουν.

Θά σας έκανα μεγάλο κακό, αν σας έξέδιδα τα ποιήματά σας. Αυτά έγραψε ο Νυντό. Όστόσο οι «Μεντιτασίον» του Λομαρτινίου δεν άρνησαν να χαρακτηρισθ' ως ένα από τα λίγα ποιητικά άριστουργήματα του περασμένου αιώνα.

το χέρι της καλής μητέρας. Την ίδια στιγμή όλόκληρο το παλάτι άντηχε από την πιο γλυκιά μουσική και οι γάμοι της Τρίσχαρης και του Πιρτσινέτου έγιναν με τη μεγαλύτερη μεγαλοπρέπεια.

Όλες η μάγισσες ήσαν να προσκυνούσαν την όμορφη βασίλοπούλα. Άνέμεσα στις άλλες ήταν και εκείνη που έβοήθησε τη δούκισσα να τη βασανίσει. Έπεσε στα πόδια της και την παρεκάλισε να τη συγχώρησει. Έπειτα άνέβηκε στο άμα της που έφεραν δυο φτερωτά φίδια, έτρεξε στο παλάτι του βασιλιά, έβρισε τη δούκισσα και την έπληξε.

Η Τρίσχαρη έπληξε κοντά της και το γέροπατέρα της και έζησε εύτυχισμένη με τον Πιρτσινέτο της...

Ο περίφημος Άγγλος μυθιστοριογράφος Ρίντχαρντ Κίπλιγκ

Η ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΕΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΡΙΕΣ

ΔΟΛΑ ΜΟΝΤΕΖ

Η περιπετειώδης ζωή μιας άρχαιας τυχοδιώκτριας. Ο γέρο φιλάργυρος την παθίνει. Πώς πετάει το πουλί απ' τη φυλακή του. Η χλιδή, οι αποκρύψεις, η πολυτέλεια. Ψιμίσαι τον Προδουρά, ο Λογοκρισία σώζει την υπόληψη ενός βασιλικού δυνάμεως. Πώς μπορεί κανείς να γίνει μαχητής. Κωμικά, ελκ, άκρυα και στον έρωτα! Η φριχτή παρική.

Λίγα χρόνια πριν από τη μεγάλη γαλλική επανάσταση έζησε στο Παρίσι ένας γέρος ζωγράφος, πολύ φιλάργυρος. Ο ζωγράφος αυτός είχε μια πολύ όμορφη άνευσα που την έλεγαν Λόλα. Η κόρη αυτή ήταν έξυπνη, πεταχτή, χαριτωμένη. Ο πατέρας της είχε κλείσει σ' ένα δωμάτιο τριπλοκλειδώνοντας την πόρτα, για να την κρύψει από τα μάτια όλου του κόσμου. Στο τέλος όμως απέφρασε να την παντρεύει μ' ένα πενήνταχρονο, πλούσιο και πάλι φιλάργυρο κι' από τον ίδιο, που είχε μια θεία πλούσια και πάλι φιλάργυρη κι' από τους δυο μαζί.

Η συγκατάθεση της θείας αυτής για το γάμο ήταν άπαιστη. Η συγκατάθεση της όμορφης της έδωσε ένα γράμμα, στο οποίο της έθετε την όμορφη της μητέρας του και την παρακαλούσε να πάει στο Παρίσι για να ελπίσει την ώρα είχε δουλειά, άρρησε την θεία με την Λόλα μόνη σ' ένα δωμάτιο. Όταν όμως σε μια ώρα ξαναγύρισε πίσω μαζί με τον υποψήφιο γαμπρό, η κόρη του και η ψευδοθεία είχαν γίνει άφαντοι...

Ο ζωγράφος, επειδή έκλεινε την ώρα είχε δουλειά, άρρησε την θεία με την Λόλα μόνη σ' ένα δωμάτιο. Όταν όμως σε μια ώρα ξαναγύρισε πίσω μαζί με τον υποψήφιο γαμπρό, η κόρη του και η ψευδοθεία είχαν γίνει άφαντοι...

Ετσι άρχισε τη ζωή της η Λόλα Μοντέζ, μία από τις διασημότερες τυχοδιώκτριες του κόσμου.

Στην αρχή είχε αγαπήσει με πάθος τον Κάντια, δέν άρρησε όμως να τον εγκαταλείψει και να γίνει χορεύτρια. Ήταν χαριτωμένη, το σώμα της είχε μια θαυμάσια λυγρότητα, μεγάλη έξυπνάδα, με δυο λόγια είχε όλα τα προσόντα για να εύδοκμήσει στο τραγικό δραματοκρατικό Παρίσι που κυνηγούσε την απόλαυση της ζωής, τη χλιδή, την πολυτέλεια.

Άγδρασε στο Σαιν-Κλου ένα όμορφο σπίτι, όπου δεχότανε τους θεατρίνους μαζί με τους μαρκησίους και ή έσπεριδεν που έδινε έναν μεγάλο κρότο. Σε λίγο όμως άρχισε να στενοχωρείται στο Παρίσι. Έφυγε για την Ιταλία, από εκεί έπληξε στην Αγγλία και στην Ισπανία για να καταλήξει στη Βαυαρία.

Όταν έφθασε στο Μόναχο, η Λόλα Μοντέζ γνωρίστηκε με το βασιλέα Λουδοβίκο της Βαυαρίας, ο οποίος έρετρελλάθηκε μαζί της.

Εκείνη την εποχή όμως περιφερότανε στο Παρίσι ένας νεαρός τυχοδιώκτης από τη Σικελία, ο Κάντια. Ήταν όμορφος, γόνιμος, είχε μια μέση στους άριστους κύκλους της Γαλλίας, και η όμορφη κυρία του Παρισιού γοητευότανε ν' άκουσε τις χαριτωμένες του διηγήσεις.

Μια μέρα ο Κάντια είδε τη Λόλα στο παραθύρι της. Οι δυο ένοιωσαν άμέσως την καρδιά τους να χτυπά μ' έναν παράξενο τρόπο, αλλά η αυστηρή φύλαξη του θείου τους έμποδισε να ιδωθούν από κοντά. Όταν όμως ο πατέρας άνεκρινόσσε στη Λόλα ότι έπρόκειτο να την παντρεύει, εκείνη έκπληκτα τον άρεσε σκελιανό και έβρεξε τον τρόπο να του στείλει ένα σημείωμα όπου του τα έθετε όλα με το νι και με το αίμα.

Ο Κάντια δέν έχασε καιρό. Άγδρασε φορέματα γοηδία και έπληξε σ' ένας γνωστό του περριούχου, ο οποίος ύστερ' από λίγη ώρα τον μεταμόρφωσε σε γοηδία. Έτσι μεταμορφωμένος ο νεαρός γόνιμος τράβηξε δρόμοι στο ζωγράφου.

Συμπέθερό μου, να σε φιλήσω, του λέγει. Είμαι η θεία του γαμπρού σας, η θεία που περιμένετε για να γίνει ο γάμος... Ο γέρο φιλάργυρος, γεμάτος χαρά, φώναξε άμέσως τη Λόλα, η οποία μόλις μπήκε μέσα άμέσως κατάλαβε το κόλπο του φίλου της. Προσποιήθηκε όμως ότι δέν άντελήφθη τίποτε.

Μά ένας βασιλικός έδωκε προς μια τυχοδιώκτρια δέν περνάει άπαρατήρητος και έτσι το σκάνδαλο δέν άρρησε να έσπαση. Γι' αυτό ο Λουδοβίκος στο τέλος άναγκάστηκε χάρη της υπολήψιας του να υπογράψει με παραγάμιο καρδιάς το διαβατήριό της φίλης του, την οποία άπεμάκρυνε από κοντά του.

Μά η Λόλα δέν έχασε καιρό και τράβηξε κατ' ευθείαν για το Βερολίνο, όπου έμπλεξε στα δίχτυα της το βασιλέα Φρειδερίκο της Πρωσίας, ο οποίος και την όνόμασε κόμισσα του Λάνσφελν. Τον είχε καταγοητεύσει με τις εκκεντρικότητές της. Όταν ήταν σκυθρωπός, εκείνη έχόρευε μπροστά του. Όταν σοβαρευότανε, εκείνη τον έκανε να σκάσει στα γέλια, μιμούμενη τον πρωθυπουργό του.

Άσφαρις μια μέρα, της άγγελλαν την έπίσκεψή ενός άρχοντου. Διέταξε να τον εισάγουν, μά τάχως όταν είδε μπροστά

της τον παλιό της φίλο, τον Κάντια. Ο κακομοίρης δέν τό ήγνα να καθόλου καλά. Στην αρχή είχε μερικά έπιτυχίες, άργότερα όμως έέπεσε έντελώς και άναγκάστηκε να αφήσει το Παρίσι, πηγόντας τους δανειστές του. Όταν έφθασε στην Πρωσία έμεινε η Λόλα βρισκότανε εκεί και δέν έχασε καιρό, έπληξε να την έλ. Φυσικά, δέν ζήτησε πάλι την άγάπη της, αλλά άποδοήποτε καρούσες να του φανή χρήσιμη.

Η Λόλα είχε καλή καρδιά. Δέν έχασε ποτέ της τί χρεωστούς στον παλιό της φίλο και του άπέδωσε άρετά καλό την έγνωση της: τον έκανε το ίδιο βράδυ κιάλας, μαρκήσιο, χάρις στη λοχί της κοντά στο βασιλέα.

*** Έν τώ μεταξύ η Λόλα είχε βρεθεί πάλι τα ταξείδια και τις περιπέτειες κι' άποφάσισε να ξαναγγυώσει στο Παρίσι. Έβρεξε όμως το Παρίσι άγνώστο. Είχε γίνει η μεγάλη γαλλική επανάσταση, ο βασιλεύς Λουδοβίκος δέκατος έκτος είχε πεθάνει από καιρό και νω στην καρμανιόλα και οι επαναστάτες κυριαρχούσαν στη Γαλλία.

Η Λόλα δέν καταλάβαινε τίποτε απ' αυτά τα πράγματα. Άπορτίσε γιατί οι Παριζιανοί άπεκεφάλισαν έναν τόσο πρσιχον βασιλέα, και γιατί έδωσαν τόσους όμορφους άριστοκράτες. Σηφάει όμως άρχισε να προσαρμίζεται στη νέα κατάσταση των πραγμάτων. Δέν πέρασε δέ πολυς καιρός και έρωτεύθηκε με πάθος ένα νεαρό επαναστάτη. Η εποχή ήταν τότε ηραστή και η λεβέντικη μορφή του νέου αυτού έθουσίσε την τραλλή τυχοδιώκτρια. Άρχισε να τον καταδιώκει συστηματικά.

Δέν πέρασε δέ πολυς καιρός και έρωτεύθηκε με πάθος ένα νεαρό επαναστάτη. Η εποχή ήταν τότε ηραστή και η λεβέντικη μορφή του νέου αυτού έθουσίσε την τραλλή τυχοδιώκτρια. Άρχισε να τον καταδιώκει συστηματικά.

— Τί έχετε; έκανε φοβισμένος. Τι ένε αυτό που κρατάτε στα χέρια σας; — Διηγήτηρι, άπάντησε εκείνη, γεμοντας δολοκλήρη. Θά ίδετε τώρα τα πραγματικά των άγαπούσα ή όχι... Έξα φρενών ο καλός φίλος άφηνε έπάνω της και της άρεσε από τα χέρια το χαρτί που περιείχε το φάρμακο, έπληξε την έβοήθησε να πέση στο κρεβάτι της και έστειλε άμέσως να έλδοσησιν τον νεαρό επαναστάτη που με την άδωσά του τον έκόντευε να σκοτώσει μια τόσο όμορφη γυναίκα.

Εκείνος έτρεξε και έπεσε συγκεντμένος στην άγκαλιά της... Ο φίλος έντοματίζε. Έγυριζε άναμσα στα δάχτυλά του το ευαγμένο χαρτί. Και όταν τέλος το άνοιξε είδε πως είχε μέσα λίγη καπνιά από το τζάκι!

*** Η Λόλα δέν έζησε πολύν καιρό με τον καινούργιο της φίλο, τον βασιλέα διαφορετικά. Οι σπατάλες που έκανε και η εκκεντρικότητές της είχαν καταστρέψει οικονομικά. Και μια μέρα μετανοήσασιν και συντριμμένη, έτράβηξε για το σπίτι του θείου της.

Ο φιλάργυρος γέρος βρισκότανε στις τελευταίες του στιγμές. Η Λόλα έπεσε στα γόνατά του και με άσυγκριτητα δάκρυα του έζήτησε να τη συγχωρήσει...

— Φύγε, έλθενή, της έφώναξε εκείνος με τη βραχή φωνή του έτοιμοθανάτου. Φύγε, έσύ με σκότωσε!

Ο κακομοίρης γέρος είχε πολλά έλαττώματα, αλλά άγαπούν τη Λόλα περισσότερο κι' από παιδί του. Από τότε που έκλεινε την φυγή με τον τρόπο που διηγηθήκαμε, ο ζωγράφος δέν είχε καμμία όρεξη για δουλειά και έπεσε στο πικρό. Έπανε τόσο πολύ ώστε το οινόπνευμα του έκαψε όλα τα σπάγγα και στο τέλος τον χτύπησε στο κεφάλι.

— Θέσε μου, καλέ μου θεε, συγχώρησέ με, μοιρολογούσε η Λόλα. Δός μου τουλάχιστο την ελπί σου! Θά χαθώ...

— Φύγε... έπανελάμβανε ο γέρος με φωνή δολανά και πάλι δύνατη. Κάι πέθανε με την κατάρα στο στόμα...

Η Λόλα δέν κληρονόμησε παρά μερικά εικόνες του θείου της και κάτι άλλα παληοπράγματα: δλη τον την περιουσία ο ζωγράφος την έκληροδότησε σε μια έγκλησία. Η τυχοδιώκτρια έπούλησε έ μέσως όλα αυτά και με τα χρήματα που πήρε άγδρασε ένα κα



Η Λόλα Μοντέζ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

ΕΝΑ ΛΕΞΙΚΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟ



(Ο μακαρίτης ο Μητσάκης, λίγο πριν πεθάνει και σε στιγμές διανοητικών αναλαμπών, κάθησε μια ήμερα στο γραφείο, του έπίσης μακαρίτου Βώκου, και του έγραψε το ακόλουθο «Έλληνικό Λεξικό», εις συμπλήρωσιν, όπως έγραφε, του μεγάλου «Κρατικού Λεξικού» που είχαν άρχισιν τις προεργασίες του κατά την εποχή εκείνη.

Ο Βώκος, χωρίς να το προσέξει, το έδωκεν στον άείμνηστον Ροδονάκη, που ήταν την στιγμή εκείνη μέσα εις το γραφείο του γά να το ιδή.

Ο Ροδονάκης, που ήταν μακαρίτης των φράσεων του Μητσάκη, το έκράτησε και όταν άπέθανε ο Μητσάκης το έδωκεν εις τόν Γαβριηλίδην για να το δημοσιεύσει στην «Ανατολή». Ο Γαβριηλίδης θά το έλημονήσσε και βεβέθηκε μετά τόν θάνατον και αυτού—πόσοι θάνατοι!—εις τα συρτάρια του. Τότε κάποιος που ήξερε την ιστορία του από το στόμα του Ροδονάκη, το πήρε, το κράτησε και το χαρίζει σήμερα στο «Μουσείο».)

Ιδού λοιπόν το λεξικόν του Μητσάκη.

Άλυσος.—Σειρά κοίκαν την όποιαν οι μόν τραπέζιται φέρουν επί της κούλας, οι δέ κατάδικοι εις τόν λαμόν.

Βουλή.—Θάλησις, όπου οτι θέλει ο ένας δέν το θέλει ο άλλος. Βώκος.—Σφαρισιδές πύκνωμα χρώματος, δημιουργηθέντος εις άνθρακον, πλήρες κόπρου, προς λίπανσιν όρσιων ιδεών.

Έγος.—Είμαι άρσενικόν, θηλυκόν και ούδέτερον, εις την Γραμματικήν. Οι παραδιδόντες αυτό καλούνται διδάσκαλοι... το γένος.

Όταν—Είμαι μικρό το γένος καλείται γένειον. Γαβριηλίδης.—Τά ήμεροήγνια του Αυγούστου.

Άλμος.—Όνομα άνδρικών. Ο άρχων του δήμου λέγεται Δήμαρχος και οι φίλοι του... δήμοι του Δημοτικού Προϋπολογισμού.

Συγός.—Κοινός συγασμός. Ύπ' αυτήν θέτουν οι βόες τόν λαμόν των ός και οι νυμφευόμενοι και ο άλλος κατά τόν μήνα Σεπτέμβριον, πλην του έλληνος, διότι δέν ύποφέρει αυτόν ο κρηχός του. Άλλοτε είχε συγόν και η Δικαιοσύνη. Σήμερον δέν έχει ούτε η Δικαιοσύνη συγόν, ούτε ο συγός Δικαιοσύνην.

Έρα.—Η σύζυγος του Διός, ήτις πρέπει πάντοτε να καθαρίζεται από το σπέρμα.

Μίλος.—Έκαστον άτομον εκ των άποτελούντων σύλλογον ή σωματείου, το όποιον έέρεχεται άρμονικώς από το στόμα των άδιδόν και των έροφιστών.

Νήμα.—Η κλωστή διά της όποιας ράπτομεν τά ένδύματά μας και συνδέομεν τάς ιδέας μας.

Παλαμάς.—Ο κατασκευάζων σίχους και παλαμάρια με το μέτρο.

Πένθος.—Η λύπη την όποιαν αισθανόμεθα επί τή άπωλεία ενός καίτην όποιαν φέρομεν επί του πίκου μας.

Πεύμα.—Υγρόν εύρησκόμενον εν φάλαξι ή έντός του κρανίου, όσο τίθεναι άνωθεν τόν από φωνήεντος άρχομένον λέξων.

Παρασκευή.—Η μόνη ήμερα της εβδομάδος ή όποία διά την Ελλάδα είναι άτελεύτητος.

Πόλεμος.—Μαγάλα έτοιμασία και συναγεμός του ελληνικού λαού, διά να ύποχωρήσει.

Πώς.—Μέτρον άγγλικόν το όποιον όταν μόν είναι μικρόν έπιτελούνσιν οι γυναίκες, όταν είναι μέγα το κρύπτουσι.

Ροδονάκης.—Σταγών Βυζαντινή επί Χιώτικης συγγούνας.

Σύνταξις.—Η κατά κανόνας τοποθέτησις των μερών του λόγου εκ της όποιας περιμένονσι να ζήσωσι κατά τά γηρατεία των οι δημοσίοι υπάλληλοι.

Σκαπός.—Διαλογισμός παντός σκαπτομένου, ιστάμενος με το δάκρυ ανά χειρας πρό των στρατώνων και των τραπέζων.

Συνήφι.—Κατοικία έξ ύψαματος των στρατώνων και των νομάδων επί της όποιας άνερχόμενοι παριστάνουσιν οι ήθοιοι και έπαιθεν της όποιας ένεργεί ο Χρηστομάνος.

Σταματίον.—Παριστιανίζων Ρουμελιώτης εν Αθήναις και Ρουμ.

Ταχός.—Άναλογισμός παντός σκαπτομένου, ιστάμενος με το δάκρυ ανά χειρας πρό των στρατώνων και των τραπέζων.

Ταχός.—Άναλογισμός παντός σκαπτομένου, ιστάμενος με το δάκρυ ανά χειρας πρό των στρατώνων και των τραπέζων.

Ταχός.—Άναλογισμός παντός σκαπτομένου, ιστάμενος με το δάκρυ ανά χειρας πρό των στρατώνων και των τραπέζων.

Ταχός.—Άναλογισμός παντός σκαπτομένου, ιστάμενος με το δάκρυ ανά χειρας πρό των στρατώνων και των τραπέζων.

Ταχός.—Άναλογισμός παντός σκαπτομένου, ιστάμενος με το δάκρυ ανά χειρας πρό των στρατώνων και των τραπέζων.

Ταχός.—Άναλογισμός παντός σκαπτομένου, ιστάμενος με το δάκρυ ανά χειρας πρό των στρατώνων και των τραπέζων.

Ταχός.—Άναλογισμός παντός σκαπτομένου, ιστάμενος με το δάκρυ ανά χειρας πρό των στρατώνων και των τραπέζων.

Ταχός.—Άναλογισμός παντός σκαπτομένου, ιστάμενος με το δάκρυ ανά χειρας πρό των στρατώνων και των τραπέζων.

Ταχός.—Άναλογισμός παντός σκαπτομένου, ιστάμενος με το δάκρυ ανά χειρας πρό των στρατώνων και των τραπέζων.

Ταχός.—Άναλογισμός παντός σκαπτομένου, ιστάμενος με το δάκρυ ανά χειρας πρό των στρατώνων και των τραπέζων.

Ταχός.—Άναλογισμός παντός σκαπτομένου, ιστάμενος με το δάκρυ ανά χειρας πρό των στρατώνων και των τραπέζων.

μελιτωίζων Παρισιάνος εν Παρισίοις, κατά Γαβριηλίδην. Συναδινός.—Βυζαντινός Δρουγγάριος εις το Μεταξουργειον.

Σταθόπουλος.—Α' Ακροπολική ύποτροπή.

Τιμή.—Λέξις όρίζουσα την άξίαν ενός εκάστου είδους, άπαράιτητος διά πάντα τα έδώματα και τα έμπορεύματα όχι όμως και διά τους έμπορευόμενους αυτά.

Τίμος (Μωραϊτίνη).—Φιλολογική παραγωγή άνευ διατίμησης.

Τόνος.—Ίχθυσ τιθέμενος επί μιας συλλαβής εκάστης λέξεως.

Χατζόπουλος.—Εύρίσκεται εις το «Σκρίπ» και εις την Βιέννην. Έμφανίζεται άπαξ της εβδομάδος ως... «καθημερινός».

Χρηστομάνος.—Μέγα εν σμικρῷ. Διά τούτο διωγώθη πανταχόθεν. Δημιουργός Νέας Σκηνης και καθημερινῶν σκηνῶν.

Ψαρά.—Τά μαλλιά της κεφαλής και τά γένεια παλλῶν καθηγητῶν εις α, κατά Σόδομόν, περπατεί ή Λόλα μονάχη.

Ψρολόγιον.—Στρογγύλος μηχανισμός δεικνύων τόν χρόνον και έντός του όποιου οι έρετες άναγινώσκουσι τόν έσπερινόν και τάς ακολουθίας των.

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΗΘΗ ΑΓΡΙΩΝ ΛΑΩΝ

ΜΙΑ ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΕΟΡΤΗ

Στο Μονοπατή, μια χώρα ήμαγρίων στα ένδότερα της Άνατολικής Αφρικής, τελείται κάθε χρόνο μια μακαβρία τελετή, όνοματίζουσα Χυβρό.

Κατά την τελετή αυτή όλοι οι μεγιστάνες του τόπου συγκεντρώνονται έξω από τά άνάκτορα του άυτοκράτορος και τρέχουν από το πρωί ως το βράδυ στους δρόμους όπλισμένοι με δόρυ και κάνοντας διάφορες ψευτομάχες μεταξύ τους. Το βράδυ ο άυτοκράτωρ άποσύρεται στα ένδότερα του παλατιού του και μένει εκεί κοιμώμενος και άόρατος επί όχθ ήμέρας. Κατά το διάστημα αυτό κρούονται άδιάκοπα χιλιάδες τύμπανα. Την όχθ ήμερα έμφανίζεται ο άυτοκράτωρ και υπό τας ζητωκραυγάς του πλήθους διατάσσει την σφαγή όλων των μεγιστάνων οι όποιοι έχουν πέσει στη δυσμενεία του. Τη θυσία αυτή, λέει την προσφέρει στους «Μούζιμους», δηλαδή στους προγόνους του.

Κατά την τελετή αυτή όλοι οι μεγιστάνες του τόπου συγκεντρώνονται έξω από τά άνάκτορα του άυτοκράτορος και τρέχουν από το πρωί ως το βράδυ στους δρόμους όπλισμένοι με δόρυ και κάνοντας διάφορες ψευτομάχες μεταξύ τους. Το βράδυ ο άυτοκράτωρ άποσύρεται στα ένδότερα του παλατιού του και μένει εκεί κοιμώμενος και άόρατος επί όχθ ήμέρας. Κατά το διάστημα αυτό κρούονται άδιάκοπα χιλιάδες τύμπανα. Την όχθ ήμερα έμφανίζεται ο άυτοκράτωρ και υπό τας ζητωκραυγάς του πλήθους διατάσσει την σφαγή όλων των μεγιστάνων οι όποιοι έχουν πέσει στη δυσμενεία του. Τη θυσία αυτή, λέει την προσφέρει στους «Μούζιμους», δηλαδή στους προγόνους του.

Κατά την τελετή αυτή όλοι οι μεγιστάνες του τόπου συγκεντρώνονται έξω από τά άνάκτορα του άυτοκράτορος και τρέχουν από το πρωί ως το βράδυ στους δρόμους όπλισμένοι με δόρυ και κάνοντας διάφορες ψευτομάχες μεταξύ τους. Το βράδυ ο άυτοκράτωρ άποσύρεται στα ένδότερα του παλατιού του και μένει εκεί κοιμώμενος και άόρατος επί όχθ ήμέρας. Κατά το διάστημα αυτό κρούονται άδιάκοπα χιλιάδες τύμπανα. Την όχθ ήμερα έμφανίζεται ο άυτοκράτωρ και υπό τας ζητωκραυγάς του πλήθους διατάσσει την σφαγή όλων των μεγιστάνων οι όποιοι έχουν πέσει στη δυσμενεία του. Τη θυσία αυτή, λέει την προσφέρει στους «Μούζιμους», δηλαδή στους προγόνους του.

Κατά την τελετή αυτή όλοι οι μεγιστάνες του τόπου συγκεντρώνονται έξω από τά άνάκτορα του άυτοκράτορος και τρέχουν από το πρωί ως το βράδυ στους δρόμους όπλισμένοι με δόρυ και κάνοντας διάφορες ψευτομάχες μεταξύ τους. Το βράδυ ο άυτοκράτωρ άποσύρεται στα ένδότερα του παλατιού του και μένει εκεί κοιμώμενος και άόρατος επί όχθ ήμέρας. Κατά το διάστημα αυτό κρούονται άδιάκοπα χιλιάδες τύμπανα. Την όχθ ήμερα έμφανίζεται ο άυτοκράτωρ και υπό τας ζητωκραυγάς του πλήθους διατάσσει την σφαγή όλων των μεγιστάνων οι όποιοι έχουν πέσει στη δυσμενεία του. Τη θυσία αυτή, λέει την προσφέρει στους «Μούζιμους», δηλαδή στους προγόνους του.

Κατά την τελετή αυτή όλοι οι μεγιστάνες του τόπου συγκεντρώνονται έξω από τά άνάκτορα του άυτοκράτορος και τρέχουν από το πρωί ως το βράδυ στους δρόμους όπλισμένοι με δόρυ και κάνοντας διάφορες ψευτομάχες μεταξύ τους. Το βράδυ ο άυτοκράτωρ άποσύρεται στα ένδότερα του παλατιού του και μένει εκεί κοιμώμενος και άόρατος επί όχθ ήμέρας. Κατά το διάστημα αυτό κρούονται άδιάκοπα χιλιάδες τύμπανα. Την όχθ ήμερα έμφανίζεται ο άυτοκράτωρ και υπό τας ζητωκραυγάς του πλήθους διατάσσει την σφαγή όλων των μεγιστάνων οι όποιοι έχουν πέσει στη δυσμενεία του. Τη θυσία αυτή, λέει την προσφέρει στους «Μούζιμους», δηλαδή στους προγόνους του.

Κατά την τελετή αυτή όλοι οι μεγιστάνες του τόπου συγκεντρώνονται έξω από τά άνάκτορα του άυτοκράτορος και τρέχουν από το πρωί ως το βράδυ στους δρόμους όπλισμένοι με δόρυ και κάνοντας διάφορες ψευτομάχες μεταξύ τους. Το βράδυ ο άυτοκράτωρ άποσύρεται στα ένδότερα του παλατιού του και μένει εκεί κοιμώμενος και άόρατος επί όχθ ήμέρας. Κατά το διάστημα αυτό κρούονται άδιάκοπα χιλιάδες τύμπανα. Την όχθ ήμερα έμφανίζεται ο άυτοκράτωρ και υπό τας ζητωκραυγάς του πλήθους διατάσσει την σφαγή όλων των μεγιστάνων οι όποιοι έχουν πέσει στη δυσμενεία του. Τη θυσία αυτή, λέει την προσφέρει στους «Μούζιμους», δηλαδή στους προγόνους του.

Κατά την τελετή αυτή όλοι οι μεγιστάνες του τόπου συγκεντρώνονται έξω από τά άνάκτορα του άυτοκράτορος και τρέχουν από το πρωί ως το βράδυ στους δρόμους όπλισμένοι με δόρυ και κάνοντας διάφορες ψευτομάχες μεταξύ τους. Το βράδυ ο άυτοκράτωρ άποσύρεται στα ένδότερα του παλατιού του και μένει εκεί κοιμώμενος και άόρατος επί όχθ ήμέρας. Κατά το διάστημα αυτό κρούονται άδιάκοπα χιλιάδες τύμπανα. Την όχθ ήμερα έμφανίζεται ο άυτοκράτωρ και υπό τας ζητωκραυγάς του πλήθους διατάσσει την σφαγή όλων των μεγιστάνων οι όποιοι έχουν πέσει στη δυσμενεία του. Τη θυσία αυτή, λέει την προσφέρει στους «Μούζιμους», δηλαδή στους προγόνους του.

Κατά την τελετή αυτή όλοι οι μεγιστάνες του τόπου συγκεντρώνονται έξω από τά άνάκτορα του άυτοκράτορος και τρέχουν από το πρωί ως το βράδυ στους δρόμους όπλισμένοι με δόρυ και κάνοντας διάφορες ψευτομάχες μεταξύ τους. Το βράδυ ο άυτοκράτωρ άποσύρεται στα ένδότερα του παλατιού του και μένει εκεί κοιμώμενος και άόρατος επί όχθ ήμέρας. Κατά το διάστημα αυτό κρούονται άδιάκοπα χιλιάδες τύμπανα. Την όχθ ήμερα έμφανίζεται ο άυτοκράτωρ και υπό τας ζητωκραυγάς του πλήθους διατάσσει την σφαγή όλων των μεγιστάνων οι όποιοι έχουν πέσει στη δυσμενεία του. Τη θυσία αυτή, λέει την προσφέρει στους «Μούζιμους», δηλαδή στους προγόνους του.

Κατά την τελετή αυτή όλοι οι μεγιστάνες του τόπου συγκεντρώνονται έξω από τά άνάκτορα του άυτοκράτορος και τρέχουν από το πρωί ως το βράδυ στους δρόμους όπλισμένοι με δόρυ και κάνοντας διάφορες ψευτομάχες μεταξύ τους. Το βράδυ ο άυτοκράτωρ άποσύρεται στα ένδότερα του παλατιού του και μένει εκεί κοιμώμενος και άόρατος επί όχθ ήμέρας. Κατά το διάστημα αυτό κρούονται άδιάκοπα χιλιάδες τύμπανα. Την όχθ ήμερα έμφανίζεται ο άυτοκράτωρ και υπό τας ζητωκραυγάς του πλήθους διατάσσει την σφαγή όλων των μεγιστάνων οι όποιοι έχουν πέσει στη δυσμενεία του. Τη θυσία αυτή, λέει την προσφέρει στους «Μούζιμους», δηλαδή στους προγόνους του.

Κατά την τελετή αυτή όλοι οι μεγιστάνες του τόπου συγκεντρώνονται έξω από τά άνάκτορα του άυτοκράτορος και τρέχουν από το πρωί ως το βράδυ στους δρόμους όπλισμένοι με δόρυ και κάνοντας διάφορες ψευτομάχες μεταξύ τους. Το βράδυ ο άυτοκράτωρ άποσύρεται στα ένδότερα του παλατιού του και μένει εκεί κοιμώμενος και άόρατος επί όχθ ήμέρας. Κατά το διάστημα αυτό κρούονται άδιάκοπα χιλιάδες τύμπανα. Την όχθ ήμερα έμφανίζεται ο άυτοκράτωρ και υπό τας ζητωκραυγάς του πλήθους διατάσσει την σφαγή όλων των μεγιστάνων οι όποιοι έχουν πέσει στη δυσμενεία του. Τη θυσία αυτή, λέει την προσφέρει στους «Μούζιμους», δηλαδή στους προγόνους του.

Κατά την τελετή αυτή όλοι οι μεγιστάνες του τόπου συγκεντρώνονται έξω από τά άνάκτορα του άυτοκράτορος και τρέχουν από το πρωί ως το βράδυ στους δρόμους όπλισμένοι με δόρυ και κάνοντας διάφορες ψευτομάχες μεταξύ τους. Το βράδυ ο άυτοκράτωρ άποσύρεται στα ένδότερα του παλατιού του και μένει εκεί κοιμώμενος και άόρατος επί όχθ ήμέρας. Κατά το διάστημα αυτό κρούονται άδιάκοπα χιλιάδες τύμπανα. Την όχθ ήμερα έμφανίζεται ο άυτοκράτωρ και υπό τας ζητωκραυγάς του πλήθους διατάσσει την σφαγή όλων των μεγιστάνων οι όποιοι έχουν πέσει στη δυσμενεία του. Τη θυσία αυτή, λέει την προσφέρει στους «Μούζιμους», δηλαδή στους προγόνους του.

Κατά την τελετή αυτή όλοι οι μεγιστάνες του τόπου συγκεντρώνονται έξω από τά άνάκτορα του άυτοκράτορος και τρέχουν από το πρωί ως το βράδυ στους δρόμους όπλισμένοι με δόρυ και κάνοντας διάφορες ψευτομάχες μεταξύ τους. Το βράδυ ο άυτοκράτωρ άποσύρεται στα ένδότερα του παλατιού του και μένει εκεί κοιμώμενος και άόρατος επί όχθ ήμέρας. Κατά το διάστημα αυτό κρούονται άδιάκοπα χιλιάδες τύμπανα. Την όχθ ήμερα έμφανίζεται ο άυτοκράτωρ και υπό τας ζητωκραυγάς του πλήθους διατάσσει την σφαγή όλων των μεγιστάνων οι όποιοι έχουν πέσει στη δυσμενεία του. Τη θυσία αυτή, λέει την προσφέρει στους «Μούζιμους», δηλαδή στους προγόνους του.

Κατά την τελετή αυτή όλοι οι μεγιστάνες του τόπου συγκεντρώνονται έξω από τά άνάκτορα του άυτοκράτορος και τρέχουν από το πρωί ως το βράδυ στους δρόμους όπλισμένοι με δόρυ και κάνοντας διάφορες ψευτομάχες μεταξύ τους. Το βράδυ ο άυτοκράτωρ άποσύρεται στα ένδότερα του παλατιού του και μένει εκεί κοιμώμενος και άόρατος επί όχθ ήμέρας. Κατά το διάστημα αυτό κρούονται άδιάκοπα χιλιάδες τύμπανα. Την όχθ ήμερα έμφανίζεται ο άυτοκράτωρ και υπό τας ζητωκραυγάς του πλήθους διατάσσει την σφαγή όλων των μεγιστάνων οι όποιοι έχουν πέσει στη δυσμενεία

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΤΟΥ MAURICE DECORBA

Η ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΤΗΣ Δ^{ΛΟΣ} ΠΙΖΟΛΕ

«Κ. Λονφρούς, ο πλούσιος Παρισινός τροφίτης συνήθειζε να περνά τις διακοπές του με τρεις φιληνάδες του: με την Έμμα Βερνέ, που ήταν η πιο παλιά απ' όλες, την Λίνα Τράντ, τον περίφημο άστέρτα των Παρισινών μουζικ χόλ και τη Ζωρζέτα Μπρύν, την πασίγνωστη καπελλού η οποία είχε λανσάρει την μόδα των εξαγώνων καπέλλων. Η Έμμα, η Λίνα και η Ζωρζέτα ήξεραν βέβαια την έρωτική αυτή συνεργασία τους στη ζωή του Κ. Λονφρούς, ιδέοντο όμως τον ασθηματικό αυτό κομμουνισμό, αφού δεν μπορούσαν να κάνουν κι' άλλους».

Και τούτο γιατί ο Κ. Λονφρούς πλήρωνε τις άπιστιες των αυτών με παραδειγματική γενναιοδωρία. Στην Έμμα, που ήταν πενήντα περίπου χρόνων, κι' ήταν η σύντροφος της νεότητός του, είχε χαρίσει στην έσοχή μια ωραία βίλλα με περιοχή τριάντα εκταρίων. Στη Λίνα πάλι, θεατρικόν άστέρτα, που μεσοφανότατα άκόμη και ήταν το χαϊδεμένο παιδί των διευθυντών των Παρισινών θεάτρων, δώρησε άλλη μια βίλλα—θαύμα κομμώτητος—στο Σαιν Ζερμαίν. Μια τρίτη βίλλα τέλος κοντά στη Ντωβίλ χάρισε στη Ζωρζέτα, την νεώτερη από τις φίλες του.

Ε, ύστερα από τέτοια ήμεμονικά δώρα δεν μπορούσαν κι' αυτές να έχουν παραπάνω για τις άπιστιες του φίλου τους. Το πρακτικότερο που είχαν να κάνουν ήταν να θεωρήσουν τις άπιστιες αυτές ως φυσική κατάσταση και να προσποιηθούν ότι δεν καταλαβαίνουν τίποτα.

Εξ άλλου, ο Κ. Λονφρούς, όπως ήταν δίκαιος στη διανομή των δώρων του, απέφρανε με μαθηματική ακρίβεια τον ίδιο καιρό για κάθε μια από τις τρεις του φίλες. Έτσι κομμάτι δεν μπορούσε να πη πώς ήταν παραπονεμένη. Περνούσε δεκαπέντε μέρες το χρόνο, τακτικώτατα κάθε Ιούλιο, στη βίλλα της Έμματος, δεκαπέντε μέρες τον Αύγουστο με την Ζωρζέτα στη Ντωβίλ και δεκαπέντε μέρες τον Σεπτέμβριο με τη Λίνα, κάτω απ' τα πυκνά φυλλώματα του Σαιν Ζερμαίν. Και τις προειδοποιούσε όλες δεκαπέντε μέρες πριν από την άπίστωση, ώστε να είνε έτοιμες για την άποδοχή και ν' άποφύγην και τ' άπρόδοπα...

Ο Κ. Λονφρούς σήμανε δυο φορές το κουδούνι του για νάρθη ή γραμματέας του. Η Δίς Πιζολέ άφισε τη μηχανή της και έτρεξε στο γραφείο του διευθυντού. «Έξερς άκ πείρας ότι δυο χτυπήματα τού κουδουνιού σήμαιναν μεγάλη άνυπομονή άκ μέρους του προϊστάμένου της».

Πράγματι, μπαίνοντας μέσα ή Δίς Πιζολέ βρήκε τον Κ. Λονφρούς όρθιο να βηματίζει νευρικά γύρω από το μεγάλο γραφείο του και να κρατά στα χέρια τρεις έπιστολές: «Η μία ήταν ρόζ, ή άλλη μπλε και ή τρίτη κίτρινη. Τό χρώμα των φακέλων φανέρωνε ότι τό περιεχόμενό τους δεν είχε καμιά σχέση με τραπεζιτικές υποθέσεις».

— Τι σημαίνει αυτό, Δίς Πιζολέ; είπε με θυμό ο τραπεζίτης.

«Η ξανθή δακτυλογράφος κοκκίνισε και ψιθύρισε:

— Τι, κύριε; Τι συμβαίνει;

— Έχετε την καλωσύνη να διαβάσετε μόνη σας αυτά τ' γραμμάτα...

Ο Κ. Λονφρούς, που δεν είχε μυστικά από την ιδιαίτερη γραμματεία του, τις έδωσε με προσοχή την πρώτη έπιστολή, ή οποία έγραφε:

«Αγαπημένο μου Έδμουν,

Μου έκαμε κατάπληξη τό γράμμα σου της Τρίτης. Σκέπτεσαι, γράφεις, νάρθεις να περάσεις τις δεκαπέντε μέρες σου στην έπαυλη τόν Αύγουστο, αντί τόν Ιούλιο, όπως έχεσαι συνήθως. Αποφύμαι πολύ, αγαπητέ μου, αλλά δυστυχώς μου είνε αδύνατο να σε δεχθώ, γιατί τόν Αύγουστο πηγαίνω για θεραπεία στο Βισό. Μου φαίνεται περίεργο πώς, ενώ έξερεις καλά ότι χρόνια τώρα έχω άφορεμένο τόν Αύγουστο για θεραπεία στο Βισό, μου γράφεις ότι θέλεις νάρθεις να τόν περάσεις μαζί μου στη βίλλα. Σε φιλά τρυφερά

«Έμμα»

Η Δ. Πιζολέ διάβασε ύστερα τό νευρικό και βαστικό γράμμα της άλλης έπιστολής:

«Μικρούλη μου,

Θέλεις νάρθεις στο Σαιν Ζερμαίν τόν Ιούλιο αντί τού Αύγουστου; Πώς σου



ήρθε αυτή ή ιδέα; Έκτός άν άστειύεται... Έχω ύποψιν ότι έξερεις—συμβόλαιο για να παίξω τόν Ιούλιο σε μια επίδειξη στη Μασσαλία. Δεν μπορώ να χαλάσω όλα τ' σχέδιά μου εξ αίτιας σου. Ν' άκυρώσω τό συμβόλαιο και να καταστρέψω τη καλλιτεχνική μου καριέρα για ένα καπέτσιο;

Δική σου
Λίνα»

«Η Δ. Πιζολέ τέλος διάβασε τό στενό γράμμα της τρίτης έπιστολής:

«Αγάπη μου, Τόν Οκτώβριο θέλεις νάρθεις να περάσεις δεκαπέντε μέρες έδώ; τόν Οκτώβριο; Οκτώβριο μήν στη Ντωβίλ; Μά, αγαπητέ μου, τρελλάθηκες; Σέρις καλά ά αυτό τό μήνα γίνεται ή μεγαλειότερα κίνηση στη δουλειά μου. Τότε είναι ή σαιζόν των καπέλλων. Τότε λανσάρουν οι καινούριες μόδες. Δεν μπορώ να φαντασθώ ότι θέλεις να ζημιώθω. Έν πάση περιπτώσει άν δεν σου είνε δυνατό να κανονίσεις άλλους τις δουλιές σου, θά λυπηθώ πολύ γιατί δεν θά μπόρσω να μείνω καθόλου μαζί σου φέτος τό καλοκαίρι.

«Η μικρούλα σου πού σ' αγαπά

Ζωρζέτα»

Η Δ. Πιζολέ, αφού τελείωσε τό διάβασμα και της τρίτης έπιστολής, χαμήλωσε τό μάτι της και άφησε τ' γραμμάτα έπάνι στο γραφείο. Ο Κ. Λονφρούς, έξω φρονών, φώναξε:

—Θά μού πής έπί τέλους τι σημαίνουν όλα αυτά; Τι σήν έχουν οι άπαντήσεις με τις έπιστολές που σάς ύπαγορεύουν;

—Δέν... δέν έξερω, κύριε...

—Ε λοιπόν, δεσποινίς, θά σάς τό πώ άγώ... Άπό μία άποψη χωρήτη άφηρημάδα σας βάλανε άνάποδα τις ήμερομηνίες σ' αυτά γράμματα που σάς ύπαγορεύουν προχτές για τις τρεις αυτές κυρίες. Νά όλη ή ιστορία!

«Η Δ. Πιζολέ άκούγοντας τ' ασφαρίστηκε άπάνω σε μία καρέλα. —Είστε άφορμή της καταισχύφης μου, δεσποινίς, συνέχισε ή τραπεζίτης.

«Η Δίς Πιζολέ άρχισε να κλάει άπαρηγόρητα.

—Καταστέφανε τό καλοκαίρι μου, δεσποινίς!

Λυγμοί βγαίνουν τώρα άπ' τ' στήθος της Δίδος Πιζολέ.

—Κάθηκαν ή διακοπές μου, δεσποινίς! Πώς θά δικαιολογήθώ τώρα; Τι έξηγήσεις δά δώσω; Εί' δλ' αυτά γιατί; Άπό μία άποψη

μάδα σας! Πού έχετε τό νού σας, όταν σάς ύπαγορεύει; Πού έχετε τό μυαλό σας;

«Η Δίς Πιζολέ έκλεινε τό κεφάλι της πρός τόν όραιο γυναικαίμό της. Ήταν άπελπισμένη για τό λάθος της και δεν μπορούσε ν' άρθρώσει λέξη για να δικαιολογηθή.

Τότε ο Κ. Λονφρούς κύτταξε τό όραιο έκείνο σώμα που έδινε τό δολιχόρο άπ' τούς λυγμούς. Πλησίασε την δακτυλογράφο του με ύπος αυταρχικό και της σήκωσε τό κεφάλι. Είδε τότε τό χέρι που πλημμύριζε τό όραιο μάτι της και τό παραπονεμένο χέλι της! Τότε κατάλαβε πώς ή δακτυλογράφος του ήταν όρθια. Μά δεν τού έκανε τόση έντύπωση ή όμορφιά της δακτυλογράφου του, όσο τό γεγονός ότι δεν την είχε άντιληφθεί νωρίτερα. Τέ τοιος θησαυρός να κρύβεται τόσον καιρό τώρα μέσα στο γραφείο του, χωρίς να τόν προσέχει; Ω, δεν τό συγχωρούσε αυτό στον αυτόν ο Κ. Λονφρούς!

Σκούπισε απαλά-απαλά με τό μαγνίλι του τό μάτι της Δ. Πιζολέ, που είχαν κοκκινίσει από τό κλάμμα και με μία φωνή, σε δόν θωπευτική, της είπε:

—Δεσποινίς Πιζολέ... Σάς συγχωρώ για τό λάθος σας.

—Ω! κύριε... τραύλισ' έκείνη.

—Και για να σάς άποδείξω ότι δεν είμαι θυμμένος μαζί σας, θά σάς κάμω μία άδικαίτη έρώτηση:

—Πώς σκέπτεσθε να περάσετε φέτος τό καλοκαίρι; Έξερω κι' έγώ, άδεν έχω άποφασίσει άκόμη. Έίωσ να πάω να περάσω τις διακοπές μου με τη θεία μου που κατοικεί στη έσοχή.

—Ε λοιπόν! Όχι, Δίς Πιζολέ!... Θ' άφίστατε τη θεία σας με να περάσετε μαζί μου τις διακοπές σας. Θά πάμε στο Μπαρβιζέ.

—Όχι, κύριε...

—Δέν είστε ευχαριστημένη;

—Κύριε!... Δέν έξερω πώς να σάς ευχαριστήσω... είνε πολύ ευγενικό αυτό άκ μέρους σας...

—Τό βράδυ θά ξαναμιλήσω γι' αυτό τό ζήτημα στο τραπέζι. Ναι, θά μού κάνετε την ευχαρίστηση να φάμε μαζί άπόψε... Πηγαίνετε τώρα στη μηχανή σας,

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

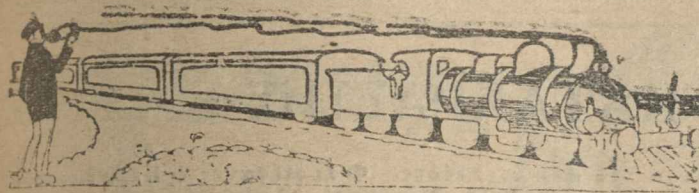
Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα



ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

—ΙΟ ΤΟΚΕΤΟΣΙ—

Όταν μία γυναίκα στη Μακεδονία έννοήσει ότι έφτασεν ή ώρα τού τοκετού, κλείνει πόρτες και παράθυρα να μην άκουσθή και καίει κρυά και μυστικά τη μαμή για να μή τό μάθουν και της άλλων μαγιά.

Εόθως ως γεννηθή τό παιδί, οι ύπηρέται ή τ' παιδιά τού σπιτιού θά τρέξουν σε διάφορα συγγενικά ή φιλικά σπίτια να πάρουν τ' «ουχαρίσια», ή δέ μαμή, δένει μ' ένα τσεμπερί στο κεφάλι τού παιδιού ένα χρυσό νόμισμα μ' ένα γουλι σκόρδο.

Επίσης στήν πόρτα της κάμαρας που θά είνε ή λεχώνια, δένεται μία κόκκινη κλωστή, ή οποία έχει τη δύναμη να δένει κάθε παιδί και να τό έμποδίσω να μπη μέσα στη λεχώνια.

«Αν ή γέννα γίνη νύχτα, φτάνει τό πρωί ο παππας και «εβαίξει τό νερό» με τό όποιοι κάθε βράδυ περιβρέχεται τό νερό της λεχώνιας.

Τά άλλα μέλη τού σπιτιού, μέσα στο όποιο ύπάρχει ή «λεχώνια», πρέπει τό βράδυ να γυρίζουνε στο σπίτι πριν να δόση ο ήλιος.

Επίσης κανένας έξενος δεν πρέπει να μείνει στο σπίτι της λεχώνιας μετά την δύση τού ήλιου. Άλλά και άν, από κάποια μεγάλη ανάγκη, αναγκασθή να μείνει, πρέπει όταν θά φύγη, να κόψη ένα κομμάτι από τό ρούχα του, να τό ρίξη άπάνω στη λεχώνια και να της φωνάξη άμέσως:

—Καλή νύχτα!... Και να φύγη γρήγορα.

Επί σπάνια ήμερες οι φίλοι και οι συγγενείς, φέρνουν στη λεχώνια «αλαγκίτες» (εγγονίτες) και «γλυκό πιλάφι».

Την τρίτη ήμερα από την γέννα ένα κορίτσι, τού όποιου πρέπει ν' είνε ή μητέρα και ο πατέρας, ζυμώνει μία κουλούρα με μέλι, την όποιαν τοποθετούν κοντά στο κεφάλι τού βρέφους, μαζί μ' ένα καθάρτη και μερικά χρυσά ή άργυρά νομίσματα.

Τά δώρα αυτά είνε προορισμένα για τις Μοίρες που θά έρθουν την νύχτα, για να μοιράσουν τό παιδί. Γι' αυτό πρέπει να ύπάρχει τη νύχτα φως στο δωμάτιο τού βρέφους, για να μπόρσουν ή Μοίρες να βρουν την κούνια τού παιδιού, χωρίς να ψάξουν και να κοινοσταύνε.

Άπό την ήμερα της γεννήσεως μέχρι της βαπτίσεως τού παιδιού, δεν βάζουν τίποτα από τό σπίτι, από φόβο, μήπως μαντεύουν τό άβάτιστο άκόμη βρέφος.

Σε μερικά μέρη της Μακεδονίας, από κάτω από τό προσκέφαλο της λεχώνιας, βάζουν φύλλα μολόχας, για να είνε μαλακά και ήρεμη ή λεχώνια της.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΕΣΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΕΝΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΦΥΤΟ

Στη Νικαρόγωνα, μία χώρα της Άμερικής, άνεκαλήφθη τελευταίως ένα φυτό με περίεργες ήλεκτρικές ιδιότητες. Κόβοντας ένα κομμάτι από τό φυτό αυτό δοκιμάζει κανείς μία δυνατή δόνηση στο χέρι, σαν να έδεδω ή έκείνους ήλεκτροκού ρεύματος.

Ο φυσιοδίφης που άνεκάλυψε τό αυτό αυτό, έκανε μερικά πειράματα με μία μικρή μαγνητική βελόνη. Είς άπόσταση 7 ίωσ 8 βελόνες ή ήλεκτρική δύναμη του φυτού ένεργεί και έλκει τη βελόνη. Άλλ' ή ένταση δεν είνε πάντοτε ή ίδια. Τη νύχτα π.χ. ή ένταση του φυτού χάνεται, ενώ στις 2 μετά τό μεσημέρι φθάνει στην πιο μεγάλη της ένταση. Επίσης ή δύναμη μεγαλώνει όταν βρέση.

Ότε πούλι έπλησίασαν ποτέ τό φυτό αυτό, ούτε έντομα έπλην να καθίσουν έπάνω του. Φαντάζεσθε όμως πώς έκατομύρια τ' αυτά θάμειναν... ήλεκτροπληκτα ως πού να άντιληφθούν τόν κύνιο και να βάλουνε γνώση!

Α. Πιζολέ... Μία λέξη άκόμη... Πού είναι τό μικρό σας όνομα;

—Ντενί.

—Όρα! Έτσι μου' άρέσει καλύτερα από Πιζολέ... Λοιπόν άπονε σ' αυτό, Δίς Ντενί...

—Μάλιστα, κύριε.

Και ή δακτυλογράφος βγήκε άπ' τό γραφείο. Τά δάκρυα είχαν σκεπάσει πιά τό μάτι της. Άστράφτε δόκνηρη από ελπίδα.

«Η συνάδελφος της έμεινε κατάπληκτη όταν την είδε έτσι γεμάτη πού. Η Δίς Πιζολέ την κύτταξε ταχαλινά, την πλησίασε και της φέφανε, σχεδόν σε' αυτί.

—Δέν σου τό ελξα πιά Άντρέα ότι άν αλλάξω τις ήμερομηνίες στο γράμμα που έστειλα στις τρεις φιληνάδες του θά γυρίσω τό νού;

—Ε, λοιπόν;

—Λοιπόν, άντικαθιστώ τώρα και τις τρεις και ο γέρος με άφισε μαζί του για να περάσουμε μαζί τις διακοπές μας στο Μπαρβιζέ!

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

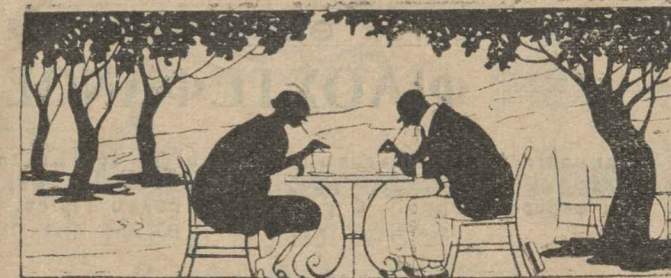
Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα



ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΛΑΙΜΑΡΓΩΝ

«Ο Λούκουλος έστιάζει τόν... Λούκουλον! Η έμπνευσις τού αυτεκρ. Κλαυδίου. «Αχ! τι ώραία πούναι τ' άπτι-πατα!... Ο άρδαστος φυχάς Βιτέλιος. Μη χάνετε την ώρα σας χαϊνεύοντες. Ο Κ. Λαμπέρτ και τ' άράδια. Φαγί μία φορά!... Κ.Λ.Π. Κ.Λ.Π.

Μία μέρα που ο Λούκουλος έτυχε να γευματίζει μόνος, παρατήρησε ότι τό γεύμα που τού άσεβήριον ήταν πολύ πενιχρό. Θυμωμένος, τότε άκάλεσε τόν άρχιμάγειρό του, και αφού τού έκαμε παρατηρήσεις τόν έρώτησε τέλος για ποιά λόγο τού είχε σερβίρει τόσο πενιχρό γεύμα.

«Ο μάγειρος, δικαιολογούμενος, άπήντησε ότι, επειδή ο κύριος του δεν είχε προσκαλέσει κανέναν, υπέθεσεν ότι δεν ήταν και ανάγκη να παρασκευάσει πολυτελές γεύμα.

— Πώς! άπήντησεν όργισμένος ο Λούκουλος. Άγνωσις λοιπόν, ότι σήμερα ο Λούκουλος παρέθετε γεύμα στον... Λούκουλο!...

«Ο Σουετόνιος διηγείται ότι ο αυτοκράτωρ Κλαύδιος, ο σύζυγος της περιφημής Άγριππίνας, βρισκόταν μία μέρα στο δικαστήριο και έδικασε κάποια σοβαρότατη υπόθεση, όταν έβγαψε, έπηρε υψος σοβαρό και πολυάσχολο, και, με μία κίνηση τού χεριού του έπέβαλε σιωπή.

Οι παρακολουθόντες τη δίκη, άνθρωποι και δικηγόροι, έσώπησαν φυσικά άμέσως. Ο αυτοκράτωρ έμεινε σκεπτικός άκόμη λίγα λεπτά. Όλοι οι παραυρισκομένοι περίμεναν με σεβασμό να κούσουν την σφραγή που θά έλεγε ο Άνάτατος Άρχων μετά τόση σκέψη.

«Έβγαψε, όμως, ο Κλαύδιος άνέκραξε με ένθουσιασμό.

— «Ω, φίλοι μου! Τι θαυμάσιο φαγητό που είνε τό «πτι-πατά!... Τό μεσημέρι έννοώ να μου παρασκευάσουν λίγα άπ' αυτά!...

«Εάν ο κοιλιόδουλος αυτός αυτοκράτωρ δεν πέθαινε άγκάριως όλα τ' εισοδήματα τού κράτους του δεν θά έπείχον για την συντήρηση τού τραπεζιού του!...

«Ο περίφημος κοιλιόδουλος Κ. ντε Μπαρρό έτρωγε, μία μέρα, μαζί με τόν Κ. ντε Έλμπέν. Ο Κ. ντε Μπαρρό προσέφερε στον Κ. ντε Έλμπέν μία θαυμάσια περιδα ψητού, ο Κ. ντε Έλμπέν όμως άρνήθηκε να την δεχθή δικαιολογούμενος ότι είχε φάει τόσο στατό στομάχι του δεν «σήκωνε» άλλο φαγητό.

«Ο Κ. ντε Μπαρρό τότε τού είπε:

— «Ότε άνήκατε και σεις στην χορεία των ήλιθίων έκείνων, οι όποιοι χάνουν την ώρα τους... χωνεύοντας τ' άφαγητά που τρώνε!...

«Ο διάσημος Μπαρζιά—Σαβαρόν, στο βιβλίο του «φυσιολογία της Γεύσεως» διηγείται τ' άξια:

«Στά 1798 βρισκόμουν στις Βερσαλλίες υπό την ιδιότητα Έκτετρόπου τού Διευθυντήριου, έκαί δε άγοτιόθηκα με κάποιον κύριο Λαπόρτ, γράφεα τού Δικαστηρίου».

«Ο Λαπόρτ αυτός ήταν φανατικός λάτρης των στρειδιών, ένα δέ ήταν τό παρόπιό του: ότι δεν είχε κατορθώσει ποτέ να φάγη τόσα πολλά μαζί άστα να χροτάση.

«Θέλοντας να ικανοποιήσω την μεγάλη του αυτή επιθυμία, τόν προσκάλεσα μία μέρα να φάη σπίτι μου.

«Ο Λαπόρτ ήθελε. Διέταξε να μας σερβίρουν άμέσως τ' «όρεκτικά», δηλ. κάτι θαυμάσιο, πράγματι, στρείδια. Ο Λαπόρτ, άρχισε να τ' άκατοροχόθην. Κατόρθωσε να τόν συντροφεύσω μέχρι της τρίτης δωδεκάδος, όποτε τόν άφισα να έξακολουθήσει μόνος την καταβρόχθηση των στρειδιών. Ο άθλιος είχε τό κορυαίο να φθάσει μέχρι της τρισεκαστής δευτέρας δωδεκάδος. Θά έξακολουθούσε δέ άκόμη, άν βαρυνεσθής να τόν περιμένο, δεν διέκοπτα την εύχαρίστη ασχολία του, λέγοντάς του:

— Αγαπητέ μου, είνε μοιραίο φαίνεται να μή φας ούτε σήμερα όσα στρείδια τραβείς ή όρεξις σου... Άφισε τώρα τ' όρεκτικά. Θά μας σερβίρουν τό φαγητό.

«Ο καλεσμένος μου, έλθοντας και μη, συγκάτευσσε. Αυτό δέ δεν τόν έμποδισε να φάγη και να πη κατόπιν σάν... να είχε δυο μέρες να βάλη φαί στο στομάχι του!...

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

Μαυρίτς Ντεκόρβα

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΚΥΡ' ΤΑΝΗΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ

Ο κύρ' Τάνης ήταν παράξενος άνθρωπος. Πολυτεχνίτης κ' ερημοσπίτης. Και τι δουλειά δεν είχε κάνει στη ζωή του!... Δάσκαλος, γραφιάς, μικρέμπορας... ως που ήρθε άξαφνα η εποχή που ζητούσαν από τον πολυτεχνίτη βουλευτή στη Μακεδονία κ' έπειδή οι καλοί δεν θέλανε να πολιτευθούν και να βάλουν φασαρίες στο κεφάλι τους, άναζητήσαν υποψηφίους από κύκλους πύδ παρακατινούς. Ο κύρ' Τάνης φυσικά προσελήφθη στο συνδυασμό εκ των πρώτων κ' έτσι, μάτια μου, ξελέγγυ βουλευτής άδασκάνος και χωρίς να καταλάβει κ' αυτός το «πώς»!...

Έτσι πήγε στην Αθήνα κ' από το τραίνο ανέβηκε κατ' ευθείαν στη Βουλή... Κ' έπειδή είχε άκουσει η είχε διαβάσει στις εφημερίδες «ότι κοιμούνται οι βουλευτές κατά τις συνεδριάσεις» γύρισε όλα τα γραφεία για να βρει τον «κοιτώντα»! Μα δεν τον βρήκε πουθενά και ξάπλωσε τέλος στην αίθουσα των συνεδριάσεων... Έδω θά κοιμούνται! σκέφθηκε.

Και δεν είχε άδικο! Έκεί μέσα ήταν ξαπλωτά, το καθίσμα βαθύ και μαλακό, και δεξιά κ' αριστερά νυστάζαν κ' άλλοι «πατέρες» και συνάδελφοι...

Έπειδή ο Τάνης νερεπόταν να ζητήσει λεπτομέρειες για τον ύπνο από τους άλλους πληρεξουσίου κάθισε άκίνητος στη θέση του, για να μην του την πάρει άλλος, κ' όταν έτελειώσε η συνεδρίαση κ' άρχισε η «ΐθουσα ν' αδιαύχη, ρώτησε ένα κλητήρα για καλό και για κακό:

— Κι' εγώ, που θά κοιμηθώ;
— Στο σπίτι σου, απήντησε έκλεινος.

— Τό σπίτι μου εινε μακριά.
— Τότε να πάς στο ξενοδοχείο!...
— Πού να τρέχω τέτοια ώρα, βρέ παιδί μου!
— Μα τι θές να σου κάμω;
— Ξέρεις πως είμαι βουλευτής; Άφησέ με λοιπόν να κοιμηθώ έδω στην άκροιά!

— Άδύνατον!
— Γιατί; Μήπως δεν είμαι βουλευτής! Σου εικά θά σε προβιάσω.
— Άδύνατον! άδύνατον!
— Μα γιατί, μαρέ παιδί μου;
— Στη Βουλή κοιμούνται μόνον όταν... συνεδριάζει. Του έλεπε ο κλητήρας.

Όταν είδε ο κύρ' Τάνης ότι το Συνταγματικό πολιτεύμα των Έλλήνων ήταν... άφελος, και ότι ο βίος ήταν δαπανηρός στην Αθήνα, σηκώθηκε και πήγε στον τόπο του. Εκεί προμηθεύτηκε ψωμί, ξυνοτύρι, γέμιση τη βαλίτσα του πράσα, γέμιση και δυο καλάθια αυγά και ξανακατέβηκε στην Αθήνα κ' άρχισε το εμπόριο...

Έτσι πηγαίνοντας είνε βάρος του Κράτους, τρώγον από τις προμήθειές του και κερδίζοντας και χρήματα από τις προμήθειες των αυτών, δεν είχε λόγους να ευχαριστήσει την Κυβέρνηση, και να υπερθεματίσει σε κάθε πράξη και απόφασή της.

— Τι νέα από την Αθήνα; Τον ρωτούσαν οι συνδημότες του, όταν έρχόταν μ' άδειαν καλάθια και έφευγε με γιομάτα, που μάλιστα τα κουβαλούσε και μόνος του στο σταθμό.

— Μην τ' αρώτατε!... Όσο πάνε και... άκριβαίνουνε τ' αυγά!...
— Και το κόμμα πως πάει;
— Όσο πάει και... αδαγιάζει!

Στο τέλος ανέκαμψε ότι αντί να γυρίσει άδειαν στο χωριό, μπορούσε ν' αγοράσει πράγματα Αθηναίικα για τις κυρίες και να τα μορχοπουλάει. Έτσι άρχε διπλά τα κέρδη...

Κανένας άλλος έμπορος δεν θά μπορούσε να τον συναγωνισθεί, γιατί αυτός είχε άδραν τα μεταφορικά και τα ταξείδια, συν βουλευτής που έκανε. Έφερε λοιπόν στο χωριό μεταξωτά, άρσις νι φάρνη και «κουντούρες» λέγοντας για να τις πουλήσει πύδ εύκολα:

— Όλες η καλές κυρίες στην Αθήνα από αυτές φορούν! Η «κουντούρες» αυτές εινε από τις καλύτερες, γιατί τις φτιάχνει δ... Κουντουριώτης μάτια μου!...

Μόνον οι σιδηρόδρομοι της Μακεδονίας, γιατί άνησαν τότε στη Γαλλική Έταιρεία, δεν άνεγνώριζαν τα βουλευτικά τα εισιτήρια. Και μία ημέρα, που ο κύρ' Τάνης, ταξίδευε για κάποια ύπόθεσή του, σε μία

άλλη πόλη, του ζητήσαν να πληρώσει. Αυτός άρνήθηκε κ' έπρεπε την βουλευτική του ιδιότητα, η ύπηρεσία έπέμεινε έα; και το τραίνο έφθασε σ' έναν έκει κοντά σταθμό.

Έκεί έκλήθηκε ο σιδηροδρομικός σταθμάρχης να εισπράξη τα εισιτήρια και ο κύρ' Τάνης, έπωφεληθείς, το έβαλε στα πόδια, κρατώντας τα σακκούλια του, από τα όποια έπεσαν η παπιά, όπως από τον κάλαθο της Άμαλθείας τα άγαθά του κόσμου.

Ύστερα από δύο ημέρες, έπέστρεψε στην πόλη του, άπαισ' έναν άραμπά χωριάτικον, φορτωμένον κάρβουνα, καθισμένη στην άκρη και κουνώντας, ίκανοποιητικώς, τα πόδια του.

— Τους παληόφραγκους! Κράτος έν Κράτει θά το κάνουν έμά μέσα! Μα τους την έφκασα κ' εγώ και έτσι δεν τους πάρασε!...

Έπειτα έγιναν άλλαγές και μεταπολιτεύσεις, Βασιλίδες έβγαλαν, Βασιληάδες πέθαναν και Βασιληάδες ήσαν και ο κύρ' Τάνης παρακολουθώντας, από πατριωτικούς λόγους, την κατάστασι.

Σε κάθε μεταλλαγή έπρεπε να πάει με τους κερδοζόμενους, γιατί «η Μακεδονία ένινδύνει»!...

Κ' έτσι από Βασιλικός, να πούμα, «έν πεποισιθήσεως» γίνονταν Βασιλεικός «έξ... ίδιου συκράσιος»!...

Έτσι ήρθαν αϊ έκλογαί της 1 Νοεμβρίου.

Πάλιν ο κύρ' Τάνης υποψήφιος. Η πρώτη του δουλειά τώρα, μόλις πηγαίνανε σε κάνα χωριό, ήταν να ζητάει ψήφο και... ταύρα από τους ψηφοφόρους! Και έπειδή ταύρα χωρίς καφέ δεν πάει:

— Έ, λοιπόν, θά μ' έδωσετε, βρέ παιδιά, και κάνα καφέ, μια που ήρθαμε και στο χωριό σας!... Έλαγε στους χωριάτες.

Οι χωριάτες τούδιναν ταύρα, τούδιναν και καφέ, τούδιναν λευτογυιές, μ' τούδιναν και μαρού!... Τόν ρημάζανε!...

Τήν έκομένη της έκλογής ούτε φάνηκε στους δρόμους ο κύρ' Τάνης. Έβλεπε τρωπώμενος σπίτι του. Και στους φίλους που πήγαν να τον παρηγορήσουν τόλαγε καθαρά:

— Δέ με μέλει πούθλας. Με πειράζει γιατί χαλάει έτσι το έμαρτο, μαρέ άδέρφια!... Πώς θά πουλάω πιά ξυνοτύρι στην Αθήνα και κουντούρες στη Μακεδονία; Άκούς να με παρήσουν! Έ

— Τι;
— Δέν την ξανασάω την Έλλάδα!
— Άμάν κύρ' Τάνη!...
— Τίποτα!... Δέν την ξανασάω... Ουφ άδερφέ... Στάμ. Στάμ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ
ΕΝ' ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΚΑΡ' Ν' ΣΚΑΚ

Όταν ο Καραϊσκάκης μαζί με τρεις χιλιάδες άνδρας, έστράτευσε από τη Σαλαμίνα για να καταλάβει τη Μουνηία, άναγκάστηκε να διανυκτερεύσει μία νύχτα στο ύπαιθρο, κοντά στις ύπαιρειες του Αλύαλου. Ήταν Δεκέμβριος και η νύχτα άγρία, χιονισμένη και παγωμένη. Στο Κερατσίνι βρισκόταν άγκυροβολημένο ένα έλληνικό πλοίο με κυβερνήτη το Γιαννίτσι. Ο Γιαννίτσις βλέποντας τον κατακλυσμό, έστειλε μία βάρκα για να πάρη τον Καραϊσκάκη να διανυκτερεύσει στο καράβι του. Ο άπεσταλμένος του Γιαννίτση βρήκε τον Καραϊσκάκη να κοιμάται κουνουλόμενος στην κάππα του, με το κεφάλι του άκουμπισμένο σ' ένα βράχι. Τόν σκούνησε έλαφρά και ο Καραϊσκάκης, ξυπνώντας έραφισμένος, άναπήδησε και έφερε το χέρι του στα πιστόλια του.

— Τι είνε, όρέ; φώναξε.
— Άρχηγέ, η νύχτα εινε παγωμένη, άπάντησε ο άπεσταλμένος και γι' αυτό ο καπετάν Γιαννίτσης σε παρακαλεί να διανυκτερεύσεις στο καράβι του.

— Έ, και είνε τόσο μεγάλο το καράβι σου, ώστε να τους χωρέσει όλους αυτούς έδω;
— Και λέγοντας αυτά ο Καραϊσκάκης έδειξε τους στρατιώτες που κοιμόντουσαν σε χιόνια.

— Όχι, άπάντησε ο άπεσταλμένος.
— Τότε, φύγε! εινε ο Καραϊσκάκης και κουνουλόμενος πάλι στην κάππα του.

ΑΔΑΣΚΑΛΟΣ, ΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΙΑΥΤΑ...

ΕΤΡΩΓΕ ΚΑΙ ΤΙΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΑΝΟΜΑ ΤΩΝ ΠΑΙΣΙΔΩΝ!

Όταν ο Καραϊσκάκης μαζί με τρεις χιλιάδες άνδρας, έστράτευσε από τη Σαλαμίνα για να καταλάβει τη Μουνηία, άναγκάστηκε να διανυκτερεύσει μία νύχτα στο ύπαιθρο, κοντά στις ύπαιρειες του Αλύαλου. Ήταν Δεκέμβριος και η νύχτα άγρία, χιονισμένη και παγωμένη. Στο Κερατσίνι βρισκόταν άγκυροβολημένο ένα έλληνικό πλοίο με κυβερνήτη το Γιαννίτσι. Ο Γιαννίτσις βλέποντας τον κατακλυσμό, έστειλε μία βάρκα για να πάρη τον Καραϊσκάκη να διανυκτερεύσει στο καράβι του. Ο άπεσταλμένος του Γιαννίτση βρήκε τον Καραϊσκάκη να κοιμάται κουνουλόμενος στην κάππα του, με το κεφάλι του άκουμπισμένο σ' ένα βράχι. Τόν σκούνησε έλαφρά και ο Καραϊσκάκης, ξυπνώντας έραφισμένος, άναπήδησε και έφερε το χέρι του στα πιστόλια του.

— Τι είνε, όρέ; φώναξε.
— Άρχηγέ, η νύχτα εινε παγωμένη, άπάντησε ο άπεσταλμένος και γι' αυτό ο καπετάν Γιαννίτσης σε παρακαλεί να διανυκτερεύσεις στο καράβι του.

— Έ, και είνε τόσο μεγάλο το καράβι σου, ώστε να τους χωρέσει όλους αυτούς έδω;
— Και λέγοντας αυτά ο Καραϊσκάκης έδειξε τους στρατιώτες που κοιμόντουσαν σε χιόνια.

— Όχι, άπάντησε ο άπεσταλμένος.
— Τότε, φύγε! εινε ο Καραϊσκάκης και κουνουλόμενος πάλι στην κάππα του.

ΑΔΑΣΚΑΛΟΣ, ΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΙΑΥΤΑ...

ΕΤΡΩΓΕ ΚΑΙ ΤΙΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΑΝΟΜΑ ΤΩΝ ΠΑΙΣΙΔΩΝ!

Όταν ο Καραϊσκάκης μαζί με τρεις χιλιάδες άνδρας, έστράτευσε από τη Σαλαμίνα για να καταλάβει τη Μουνηία, άναγκάστηκε να διανυκτερεύσει μία νύχτα στο ύπαιθρο, κοντά στις ύπαιρειες του Αλύαλου. Ήταν Δεκέμβριος και η νύχτα άγρία, χιονισμένη και παγωμένη. Στο Κερατσίνι βρισκόταν άγκυροβολημένο ένα έλληνικό πλοίο με κυβερνήτη το Γιαννίτσι. Ο Γιαννίτσις βλέποντας τον κατακλυσμό, έστειλε μία βάρκα για να πάρη τον Καραϊσκάκη να διανυκτερεύσει στο καράβι του. Ο άπεσταλμένος του Γιαννίτση βρήκε τον Καραϊσκάκη να κοιμάται κουνουλόμενος στην κάππα του, με το κεφάλι του άκουμπισμένο σ' ένα βράχι. Τόν σκούνησε έλαφρά και ο Καραϊσκάκης, ξυπνώντας έραφισμένος, άναπήδησε και έφερε το χέρι του στα πιστόλια του.

— Τι είνε, όρέ; φώναξε.
— Άρχηγέ, η νύχτα εινε παγωμένη, άπάντησε ο άπεσταλμένος και γι' αυτό ο καπετάν Γιαννίτσης σε παρακαλεί να διανυκτερεύσεις στο καράβι του.

— Έ, και είνε τόσο μεγάλο το καράβι σου, ώστε να τους χωρέσει όλους αυτούς έδω;
— Και λέγοντας αυτά ο Καραϊσκάκης έδειξε τους στρατιώτες που κοιμόντουσαν σε χιόνια.

— Όχι, άπάντησε ο άπεσταλμένος.
— Τότε, φύγε! εινε ο Καραϊσκάκης και κουνουλόμενος πάλι στην κάππα του.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Η μαρκησία Λαυρία Μεονί, μητέρα της νεαρής και όμοιας της Ιωάννας Βεργιζο Δελατοφ Μεονί, έπιδυμεί να παντρευτεί την κόρη της, που εινε άκομ ζωντανή, γιατί νοιώθει τον έαυτό της άρκετά γερασμένο πιά. Ύνευροσκαλεί για την κόρη της ένα στέγαστρο, γλυκιά, καλόκαρδη, άδεια σάν άγγελος. Πολλοί είπα την τριγυρίζουν, μ' η μαρκησία διστάζει, ως που τέλος ο ίδανικός γαμβρός δεν άναγ να βρεθεί. Εινε ο πολυκατομνυριστός βαρώνος Μορεσκάς. Έξοχιστημένη για την έπιτυχία της η μαρκησία, παίρνει την Ιωάννα στην αίμαρτή της και της άδειάει να παντρευτεί. Η Ιωάννα όμως χλωμάει, ταρασσεται και πέ- νει στην άγκαλιά της μητέρας της. Κατάληκτη η μαρκησία ζητάει να μάθει να τον άπολιν έγγάμιο τι παρσμένο κίλο αλαρι στην έξοχ. Ο νέος αυτός εινε προσβεβλημένος από φυματίωση, μ' αυτό δεν έμπορείει την Ιωάννα να τον άπολιν. Η μαρκησία δέν άπογοιτείται. Έλπίζει ότι η Ιωάννα θ' άλλαξει γνώμη και πράγματι, όταν ο κύρ' Μορεσκάς τους κάνει την πρώτη έπίσκεψη, η κόρη της βίλκα άρετά συμπαιθιτικό. Θέλοντας δέ να του πη την άλήθεια και να μην τον άρει να έλπιει μάταια, του άποκαλύπτει το τυρωρό της μυστικό. Ο Μορεσκάς, σ' έννοιση με την μητέρα της, προσπαθεί να λυπημένο να τον έγγάμιο παρσμένο. Έν τω μεταξύ, η Μαρκησία λαμβάνει μ' έπιστολή από το χωριό στο όποιο μένει ο άγαπημένος της κόρης της, ότι της άποκαλύπτει ότι ο άγαπημένος της άποκαλύπτει τον άποκαλύπτει. Η Ιωάννα δέν έπει τίποτε σχετικώς. Και η μητέρα της άποφασίζει να της άποκαλύψει τον άποκαλύπτει. Πέρνει άρρωστο με πυρετό και μέσα στα παραλήρημα της τον φωνάζει:

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

— Ζώρ!... Άγαπημένο μου Ζώρ!...

μετανοιώσω για το ταξίδι αυτό. Μου ύπόσχεται πως θά είνε φρόνιμη και λογική;
— Σου τ' άρκίζομαι, μητέρα...

Τήν άλλη μέρα το πρωί η μαρκησία Λαυρία Μεονί και η Ιωάννα άφηναν το Παριανό μέγαρό τους κ' έβγα- γαν πραγματικά για το ρωμανικό χωριούδάκι, στο όποιο είχε πε- θάνει ο δυστυχισμένος Ζώρ. Κατά το διάστημα του ταξιδιού η Ιωάννα ήταν σιωπηλή και βυθισμένη σε σκέψεις. Η μητέρα της της μιλούσε συχνά και προσπαθούσε να την παρηγορή, μ' η νέα της άπαντούσε μόνο με τους στεναγμούς της.

Όταν το μικρό χωριό φάνηκε από μακριά η καρδιά της ν' άς ξεχείλιζε. Ήταν άδύνατο πιά να συγκρατηθεί και έσπασε σε λυγμούς. Η μητέρα της μετανοημένη που άποφάσισε το ταξίδι αυτό, που μπορούσε να στοιχίσει και τη ζωή άκόμα της μοναχοκό- ρης της, άρχισε να την παρηγορή.

— Ιωάννα, παιδί μου, ήσυχας. Δέ μου άρκίζομαι πως θά είνε φρόνιμη και λογική. Της χάιδεψε άπαλά-άπαλά τα μαλλιά και της σφούγγιζε τα δάκρυα με το μαντήλι της. Η Ιωάννα όμως ήταν άδύνατο να συγκρατηθεί. Πνίγονταν από τους λυγμούς και το κορμί της σπάρταζε.

Τέλος έφτασαν στο χωριό και πήγαν όλοισια σε κάποιο φιλικό σπίτι, όπου θ' άπόμειναν.

Όταν η κόρη άντίκρισε το δάσος έπάνω ά- πό το μικρό χωριό, όπου συχνά τις άφες του δαίλινο πηγάναν με τον άμοιρο το Ζώρ και όπου τόσα τυρωρά λογάρια είχαν άλλαξει, τα μάτια της βούρκοσαν πάλι και έσπασε σε νέα άναφυλλήτα. Τέλος ήσυχασε κάπως, η μά- λον η παρουσία των ξένων ανθρώπων που τη φιλοξενούσαν την έκανε να συγκρατη τον έαυτό της.

Πριν άκόμα από το μεσημέρι ζήτησε από τη μητέρα της να πάνε στο νεκροταφείο.

— Μικρή μου Ιωάννα, της εινε με φωνή πα- ρακαλεστική η μαρκησία, είνε κουρασμένη από το ταξίδι, σκοτωμένη ψυχικά από τις τόσες ψυχικές συγκινήσεις που σούφεραν ξαφνικά οι ζωντανές άναμνήσεις του τόπου, όπου πρωτα- γάπησε. Εινε άνάγκη να ξεκουραστεί λίγο.

— Άς αναβάλλουμε τη θλίβη άυτή έπίσκεψη για το άπόγευμα.

— Μαμά σε παρακαλώ... ίκτεψε η Ιωάννα.

— Δέν είπαμε πως θάσαι λογική;

— Η Ιωάννα βλέποντας ίσως πως είχε στενο- χωρήσει υπερβολικά τη μητέρα της, δέν έπέμει- νε περισσότερο. Θά πηγάναν το άπόγευμα.

Η Ιωάννα νοιώθει την καρδιά της πλημ- μωρισμένη από συγκινήσεις. Βρίσκεται στο μέ- ρος που πρωτάκουσε την καρδιά της να κτυπάει έρωτικά. Βρίσκεται στο μέρος που έλαμψε για πρώτη φορά της άγάπης τους καύμοις.

Κι' όμως της φαίνονται όλα σάν φέμμα, σάν όνειρο.

Νομίζει πως θά κλείσει τα μάτια της και θ' άκούσει τη φωνή του άγαπημένου της και θά τον άκούσει να την πλησιάζει!...

— Ζώρ!... Άγάπη μου!...

Κ' η Ιωάννα νοιώθει τώρα την άνάγκη να τρέξει στο μέρος που πρωτανάμωσαν, που πρωταγαπήθηκαν, έκεί στο ήσυχο και καταπράσινο δάσος...

— Μητέρα, θά κάμω ένα μικρόν περίπατο, λείε στη μητέρα της.

— Η μαρκησία την κυττάει βαθιά στα μάτια.

— Πού θά πάς παιδί μου;

— Νοιώθω έλλή απ' το ταξίδι. Θά κάμω ένα γύρο ως το δά- σος και θά γυρίσω.

— Η μαρκησία δέν την έμποδίζει.

Τήν άγκαλιάζει, την φιλεί και την άφήνει να φύγει.

— Έξαφνα άνησυχεί και τρέχει κατόπι της.

— Ιωάννα, δέν θέλεις να σε συνοδεύσω;

— Εύχαριστώ, μητέρα, όχι, θέλω να είμαι μόνη.

Η μαρκησία δέν έπιμένει. Στέκει και την παρακολουθεί που άπομακρύνεται κ' έπειτα άνεβαίνει πάλι έπάνω.

Η Ιωάννα βαδίζει ίσια πρὸς το δάσος, με βήμα γοργό στην άρχή, πύδ σιγά κατό- πιν, βυθισμένη σε σκέψεις, κυττάοντας γύρω την χειμερινή πένθημη φύση. Η καρδιά της είνε βαρετή.

(Ακολουθεί)

"ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ"

Η συνέχεια του «Φαντάσματος» ά- ναβάλλεται για το πρ-σέχες φύλλο, λόγω του ότι πάντες οι μεταφρασται- μως πυρέσσουν κλινήρεις πρ-σβλη- θέντες υπό Δαγκιεύου!...

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

Όταν ο κ. Λετουρνέν πέρασε από την πόρτα, ή θυρωρός με ειρωνική φωνή, του φώναξε :

— Εξέρχεται, η κυρία σας γύρισε πίσω...
Ο κ. Λετουρνέν χλώμιασε, έγερσε το κεφάλι, διώρθησε τα γυαλιά του και ψιθύρισε :

— Εύχαριστώ πολύ.
Κι' άρχισε ν' ανεβαίνει τις σκάλες, ένω ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Σε κάθε πάτωμα στεκόταν για να πάρη βαθιά την αναπνοή του. Ήταν τόσο ή χαρά του ώστε έχασε όλη τη σκληρή αγωνία που είχε επί μια ολόκληρη εβδομάδα τώρα.

Πρό όκτω ήμερών, ή κ. Λετουρνέν είχε βγή κατά τις τρεις το απόγευμα έξω, για να επισκεφθή τα έμπορικά και να κινή μερικά ψώνια. Όταν όμως τις έφτα το βράδυ επέστρεψε κατά την συνήθειά του σπίτι του, ο κ. Λετουρνέν δεν βρήκε τη γυναίκα του εκεί.

Η κ. Λετουρνέν εξαφανίστηκε μυστηριωδώς. Κανείς δεν ήξερε τι είχε γίνει. Ο κ. Λετουρνέν κόντευε να τρελλαθή απ' την απελπισία του. Άγαπούσε πολύ την γυναίκα του. Και να που την έχανε έντελώς άξαφνα, έντελώς αλλόκοτα.

Η κ. Λετουρνέν ήταν είκοσι χρόνια νεότερα από τον σύζυγό της, όμοια, λίγο αισθηματική και δεν αισθανόταν καμιά συμπάθεια στην ειρηνική μονοτονία της οικογενειακής ζωής. Έτσι είχε συνειθίσει τον άνδρα της στις ιδιοτροπίες της : Να επισκέπτεται ολόμορφα τις νύχτες τη μητέρα της, να τρέχει στο σινεμά, να το σκάνει με μια φίλη της που είχε δικό της αυτοκίνητο και να πηγαίνουν μαζί στην έξοχή, απ' όπου του έστελνε μερικά τυπικά δελτάκια...

Τι είχε γίνει όμως όκτω μέρες τώρα ;
Τα χέρια του κ. Λετουρνέν έτρεμαν από συγκίνηση. Δεν μπορούσε να βάλει το κλειδί στην κλειδαριά.

Μόλις του άνοιξε ή ύπηρετρια παρουσιάσθηκε ή κ. Λετουρνέν με χαμόγελο.

— Καλημέρα, Άντρεά !
Την τράβηξε στο στήθος του, καλύπτοντας με αδέξια φιλία το μέτωπο και τα μαλλιά της, ψηλαφώντας το στήμα της με τα χέρια του που ακόμη έτρεμαν.

— Έσύ, έσύ !...
— Ναι λοιπόν, έγω είμαι. Έλα τώρα να φάμε. Θα σου τά διηγηθώ όλα.

Έβγαλε τα γυαλιά του, τά σκούπισε, έτριψε τα χέρια του και επανέλαβε με συγκίνηση :

— Έσύ, έσύ !
Έκείνη σέρβιρε τη σούπα. Έπάνω στο τραπέζι ύπληχαν άφθονα λουλούδια.

— Σου έχω ετοιμάσει μια όμορφη σούπα, του είπε ή γυναίκα του.

Έκείνος την ευχαρίστησε με μια κίνηση της κεφαλής. Ύστερα την κύτταξε στο πρόσωπο, έκπληκτος γιατί ήταν τόσο αδύνατη. Τά μάγουλά της ήταν βαθουλωμένα κι' ένας μαύρος κύκλος αλλόκοτος τό μάτια της.

— Τι σου συνέβη, αγάπη μου ; ρώτησαν επί τέλους αυτός.

Έκείνη δίστασε να μιλήσει. Ύστερα ένας λυγμός βγήκε από τα στήθη της. Ο κ. Λετουρνέν έτρεξε κοντά της.

— Μίλησε, μικρούλα μου ! Ιωάννα, μίλησε... Τι ευτυχισμένος είμαι που σε ξαναβλέπω... Δέ θα ζούσα χωρίς σεένα. Γιατί κλαίς ;

— Θα με συγχωρήσεις ; πές μου...

— Πού ήσουν ;

Τόν κύτταξε ανάμεσα απ' τα δάκρυά της. Στα μάτια του διάκρινε την έμπιστοσύνη του σκύλλου που νόμιζε ότι έχασε τον κύριό του και τον ξαναβρήκε.

— Θα σου εξηγήσω ύστερα από την σούπα. Φάγε τώρα. Θα πεινάς.

Έδωσε το παράδειγμα πρώτη. Έκείνος άφηρημένος την μιμήθηκε. Και άφου τελείωσαν την σούπα τους, ή Ιωάννα έχασε την έξομολόγησή της :

— Δεν έβρο τι μ' έπιασε. Είχα πάει στην πανήγυρι. Διψούσα και ήπια μια λεμονάδα στο καφενείο. Ένας νέος δίπλα μου μου πρότεινε ένα γύρο στ' άλογα του δάσους... Δέχτηκα. Κι' ύστερα θάλησε να περπατήσουμε στο δάσος. Ήταν τόσο όμορφο ο καιρός, ώστε δέχτηκα πάλι. Μέσα στο αυτοκίνητο όμως ξαφνικά μου έβαλε στο στόμα ένα μαντίλι με χλωροφόρμιο !... Όταν εξύπνησα ήμασταν σ' ένα τραίνο που μάς πήγαине σε μια νορμανδική άκτή.

Ο Λετουρνέν την δέχθηκε με σοβαρότητα :

— Δεν εινε αλήθεια αυτό. Πές μου την αλήθεια. Θέλω να την μάθω από το στόμα σου.

Έκείνη δέλησε να συνεχίσει την άπίθανη διήγησή της :

— Σε βεβαίω...

Την παρακάλεσε με γλυκύτητα θωπεύοντας τα μαλλιά της.

— Πές μου την αλήθεια, Ιωάννα. Δεν έχεις το δικαίωμα να με νομίξεις τόσο κουτό. Διάβολε ! Δεν μπορεί να πιστέψη ένας άνθρωπος σαν και μένα το μυθιστόρημα αυτό που σκαρώνεις...

— Άντρεά...

— Έλα, θέλεις να σε βοηθήσω ; Συνάντησες τον νέο αυτόν στην πανήγυρι. Σου έκαμε κόρτε...



ΤΟΥ ΠΕΝΕ ΛΕΜΑ

ΚΑΙ Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ

Ο ΠΑΥΜΕΝΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Ο πρωθυπουργός της Ιταλίας Δεπρέτι όταν έκοιμόταν, ροχαλιόταν.

Κάποτε που είχε πάει για λόγους άναψυχής στο Καζάλε, έχασε τον ύπνο και άκουσε τον ήχο ενός ξενοδοχείου δευτέρας τάξεως. Στο ξενοδοχείο έμεναν και κάποιος παυμένος δημόσιος υπάλληλος, ο οποίος είχε πάει στο Καζάλε για να βρή δουλειά. Έπειδή το ξενδοχείο ήταν πολύ ήσυχο, ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.

Ο υπάλληλος άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου και άκουσε τον ήχο του ξενοδοχείου.



ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η καλή καρδιά του Λιστ

Ο διάσημος πιανίστας Φράντς Λιστ, φημιζόταν ότι μονάχα γιά την απάραμλλο τέχνη του και γιά τις μεγάλες κομικές επιτυχίες του, αλλά και γιά τον άνοιχτόκαρδο χαρακτήρα του και τη θρυλική γαλαντομία του, και την καλωσύνη της ψυχής του.

Την εποχή που ή φήμη του είχε φθάσει στο κατοκόρυφο, ο Λιστ έκανε περιουσίες σ' όλον τον κόσμο, γοητευοντας τά πλήθη με τό άριστοτεχνικό παίξιμό του. Παντού του έκαναν ένθουσιώδη ύποδοχή, και οι γυναίκες άποθεώσαν κυριολεκτικώς τό χλωμό, ρωμαντικό καλλιτέχνη με τά μακρά μαλλιά και την ήρημη μελαγχολική φυσιογνωμία.

Όστόσο, στο Λονδίνο, ο Λιστ δοκίμασε πολλές και πικρές απογοητεύσεις. Οι Λονδρέζοι, άνθρωποι ψυχροί και πρακτικοί, δεν μπορούσαν να αισθανθούν και να άκτιμήσουν όσο έπρεπε τό λεπτό και παθητικό παίξιμο του μεγάλου πιανίστα. Έπίσης οι διάφοροι άγγλοι καλλιτέχναι, καταλαβαίνοντας πως ο Λιστ ήταν ένας πολύ επικίνδυνος αντίπαλος, φρόντιζαν να διαδίδουν πολλά καλά εις βάρος του και να τον διαβάλλουν στο κοινό.

Έξ αιτίας της προπαγάνδας αυτής, ένα βράδυ που ο Λιστ έπρόκειτο να δώσει μια συναυλία σ' ένα από τά μεγαλύτερα θέατρα του Λονδίνου, ή σάλα δεν είχε παρά μονάχα... δέκα άκροατές, και κείνους πληρωμένους γιά να γιορτάσουν τον καλλιτέχνη !

Φαντάζεσθε την ταραχή του Λιστ όταν βγήκε στη σκηνή και είδε τό... κοινό αυτό, να τον υποδέχεται με σφυρίγματα και αποδομασίες.

Δεν έχασε όμως την ψυχραιμία του. Έκαστος υποδέσταςτος μπρός στο πιάνο και άρχισε να παίζει έμπνευσμένα, άρροισμένα, ολόκληρος στην τέχνη του, λημονώντας την ψυχρότητα και την έχθρότητα του περιβάλλοντος.

Στην άρχή, οι δέκα άκροαταί του τον σφύριζαν όσο έκείνους έπαιζε, μα σιγά-σιγά άρχισαν να συγκινούνται από τό παθητικό παίξιμό του και να τον άκούνε με μεγάλη προσοχή.

Όταν ο Λιστ τελείωσε, δεν τον χειροκρότησαν, μα κι' ούτε τον άπεδοκίμασαν. Δεν ήξεραν τί να κάνουν.

Τότε ο Λιστ, άπαθείστατος, ύποκλίθηκε μπροστά τους και είπε : — Βλέπω, κύριοι, ότι άποψε είμαστε έν στενό οικογενειακό κύκλω. Και αυτό μου δίνει τό άδάρος να σας παρακαλέσω να ήρθετε να φάτε μαζί μου σπίτι μου !...

Κόκκαλο οι άγγαθες !...

Οι καλλιτέχναι και τ' άρχου...

Ο περίφημος γάλλος ζωγράφος Έδναρ Ντεγκά, γνώρισε κι' αυτός στο νεάτα του, πριν άποκτήσει δόξα και πλούτη, την μπερμένη ζωή μ' όλα τά παρεπόμενά της. Σάν αλήθινος όμως καλλιτέχνης που ήταν, πέρασε τά χρόνια της δυστυχίας με τό γέλιο στο στόμα, βέβαιος πως θα ύπεβληθ ή μια μέρα.

Τό παρακάτω ανέκδοτο συνέβη την εποχή που ο Ντεγκά είχε άρχισει να γίνεται όποσδήποτε γνωστός στον κύκλο των φιλοτέχνων, χωρίς όμως και να βλέπη την οικονομική του κατάσταση να καλυπτεθή. Μία μέρα λοιπόν που βρέθηκε σε μεγάλη χορηματική άνάγκη, πήγε και πούλησε ένα πίνακά του σ' ένα παλατιόλη μονάχα για διακόσια φράγκα.

Και φαντάζεσθε βέβαια τό θυμό και την απελπισία του όταν την άλλη μέρα πήγε και τον βρήκε στη σοφίτα του ένας φίλος του, επίσης καλλιτέχνης, γιά να τόν άναγγείλ η ένα εύχαριστο και δυσάρεστο συνάμα γεγονός. Ο πανηρός παλατιόλης, ο όποίος ήξερε πως ο Ντεγκά ήταν ένας καλός καλλιτέχνης, άποφάσισε να τον πείσει να μην πούλησε την ίδια μέρα σ' ένα κλαύσιον έργο τον πίνακα που είχε άγοράσει από τον καλλιτέχνη μονάχα 200 φράγκα και τού τον πούλησε—ούτε λίγο ούτε πολύ—ογδόντα χιλιάδες φράγκα.

Η πρώτη σκέψη του Ντεγκά, όταν τ' άκουσε αυτό ήταν να πιά να βρή τον άισχροκαρδή παλατιόλη και να τού ζητήσει τά ρέστα. Ύστερα όμως, άναστένανε και είπε :

— Δέ βρω τί ! Έμεις οι καλλιτέχναι είμαστε σαν τ' άλογα. Κ' έαίνα, όταν κερδίσουν τό Γκραν-Πρι, πάλι μονάχα άχρηστο τρώνε !...

Οι καλλιτέχναι και τ' άρχου...

Οι καλλιτέχναι και τ' άρχου...

Οι καλλιτέχναι και τ' άρχου...

Οι καλλιτέχναι και τ' άρχου...

Οι καλλιτέχναι και τ' άρχου...

Οι καλλιτέχναι και τ' άρχου...

Οι καλλιτέχναι και τ' άρχου...

Οι καλλιτέχναι και τ' άρχου...



Σαποῦνι πού γίνεται ἀπὸ δένδρα !

Τὸ Πάλμολιβ εἶνε τὸ καλλυντικὸ
σαποῦνι πὺ ἔχει τὴ μεγαλύτερα κα-
τανάλωσι στὸν κόσμῳ.

Ποτὲ δὲν πωλεῖται χωρὶς τὸ γνωστὸ
περιτύλιγμά του.

Τὰ μόνὰ λάδια πὺ περιέχει τὸ σαποῦ-
νι Πάλμολιβ εἶναι τὰ ἀνεκτίμητα καλ-
λυντικὰ λάδια πὺ βγαίνουν ἀπὸ τὰ φοι-
νικέδενδρα καὶ τὰ ἐλαιοδένδρα καὶ ὄχι τὰ
συνεϊδισμένα λίπη καὶ πάχη.

Γι' αὐτὸν τὸν λόγῳ τὸ χρῶμα τοῦ σα-
πούνιου Πάλμολιβ εἶνε χρῶμα φυσικὸ
ἀφοῦ τὰ λάδια τοῦ φοίνικος καὶ τῆς ἐλῆας
καὶ μόνον αὐτά, εἶνε ἐκεῖνα πὺ δίνουν
στὸ Παλμολιβ τὸ πράσινο χρῶμα του.

Δὲν κρύβουμε τίποτε γιατί δὲν ὑπάρχει
τίποτε νὰ κρυφθῇ. Κανένα ἀπὸ τὰ λάδια
πὺ χρησιμοποιεῦνται εἰς τὰ συνεϊδισμένα
σαπούνια δὲν εἶνε ἀνεκτὸ στὸ Παλμολιβ.
Τὸ μόνον μυστικὸ τοῦ Παλμολιβ εἶνε ὁ
ἰδιαίτερος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἀναμιγνύ-
ονται τὰ ἑλικά του καὶ αὐτὸ εἶνε ἓνα
ἀπὸ τὰ ἀνεκτίμητα μυστικὰ τῆς ὀμορφιάς
στὸν κόσμῳ.

Τὸ φυσικὸ χρῶμα γιὰ τὸ ὁποῖον ὑπε-
ρηφανεύονται ἡ περισσότερες γυναῖκες εἶ-
νε ἀρκετὴ ἀπόδειξις.

Μπερεῖτε νὰ μεταχειρίεσθε ἀνεκ-
κοινὰ σαπούνια, ὅταν ὅμως πρέμειται
τὴν ὀμορφίαν, μεταχειρίεσθε τὸ Παλ-
μολιβ πὺ εἶνε σαποῦνι καμωμένο γιὰ
προφυλάσσει τὴν ὀμορφίαν.

Τὸ Παλμολιβ ἀντιπροσωπεύει 60 χρό-
νι μελέτης γιὰ τὴν ὀμορφίαν τοῦ δέρματος.

Ὁ περὶσμός του εἶνε νὰ κάμνη
ΕΝΑ πρᾶγμα : νὰ προστατεύη εὐγεν-
τὴν κρᾶσιν σας, δηλαδὴ νὰ διατηρῇ
νεότητά καὶ τὴ χάρι σας.



ΤΙΜΗ
ΟΡΙΣΜΕΝΗ
ΔΡΧ. 14.50

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΣΗΜΕΡΑ ΠΑΛΜΟΛΙΒ
ΜΗ ΔΕΧΘΗΤΕ ΝΑ ΤΟ ΠΛΗΡΩΣΕΤΕ ΑΚΡΙΒΩΤΕΡΑ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: ΠΑΥΛΟΣ ΠΕΡΟΛΙΒ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ 3, ΑΘΗΝΑΙ
ΑΠΟΘΗΚΗ: ΒΥΣΣΗΣ 7
(Κατάστημα Βαρβαρρήγου)